Diogenis, Bruti, Yppocratis Epistole.

Contributors

Hippocrates.
Brutus, Marcus Junius, 85 B.C.?-42 B.C.
Accolti, Francesco, 1416 or 1417-1488.
Rinuccius, Aretinus.
Diogenes, -approximately 323 B.C.
Pseudo-Diogenes, the Cynic, -approximately 323 B.C.

Publication/Creation

[Venice] : [T. di Piasi], [1492]

Persistent URL

https://wellcomecollection.org/works/ha7gs4ze

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

wellcome collection

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
https://wellcomecollection.org

FROM THE LIBRARY
OF GEORGE DUNN
OF WOOLLEY HALL
NEAR MAIDENHEAD

H. 6193.

-ll-

Proctor 6329.

Lyd.

Florence. Ant. di Francesco. Jan. 1902.

otz.

("1487") red c. 1497.

c

Type 1.

F 448. Dec. 1903

Diogenes Cynicus

Epistolae. Diogenes, Brutus, Hippocratis

[Reprint of Florence: A. de Francesco. 1487]

[Christophorus de Pensis

[Venice]

[1492]

Harn-Cop. 6195 (variant)

Proctor 6329

Pellechet 4271

B.M. V, 475

Stuttgart-Hongn. 844

see Hain Repertorium 6193. 6194. according to his account the edition numbered 6193 has 54 leaves, the signatures are AA—GG3 in Capital letters, the characters are thick and inelegant. He does not mention the number of lines in a page. There are thirty. If he has transcribed the Colophon correctly the copy he inspected differs slightly from this. he writes it thus "Florentiæ facta fuit horum Epistolarum impressio per Antonium Francisci "Venetum Anno Domini MCCCCLXXXVII decimo Kalendas Julias."

This copy has "Est" for "fuit", and "X. kalen." for "decimo Kalendas."

The Colophon here being Exactly that of Hain's No 6194.

In other respects it differs from 6194 which has 54 leaves of 26 lines only, and the signatures a—h. in small types.

The contents are the same - and even some of the misprints, as e.g. "pohtificem" for "pontificem" in the heading of the proem to Nicholas V. which in 6194 seems to be printed entirely in capital letters.

In the heading of the Prolm of the letters of Diogenes in this ed the word "Prolmium" is misprinted "Promeium".

Brunet, ii, 718. thinks that this work was a continuation of the Letters of Phalaris by the same printer in 1487, and that for this reason the signatures are indicated by double letters.

The Greek Text of the three writers, here printed in Latin, is contained in the Collection of Greek Epistles published by Aldus in 1499.

Grolier's copy of this Edition, "En v. f. a compart," and with the name and device of Grolier, was sold at the sale of M. Coste's Library for 800 francs, in at Riva's sale for 1000, in 1856: and at M. Solar's in 1860 for 1200 francs.

62133

Diogenis Epistole
Bruti
Yppocratis medici

FRANCISCI ARRETINI ELEGIA
ad pium. ii. pontificem maximum

a Vaticani præclara palatia petri
Vade precor nostri diua Thalia mẽor.
Ingredere e pario sublimes marmore postes:
Et supera timido tecta superba pede.
Non reor oblitam penitus tibi qua sit eundũ
Ea tibi nunc primum nam patuere fores.
Te placido accepit Nicolaus lumine quintus:
Dignatus sancto sæpe fouere sinu.
Ille sui Nicolaus honos: & gloria sæcli
Maxima: quo foelix principe roma fuit.
Qui simulac diui superas assũptus ad auras:
Pro meritis fruitur splendidiore domo.
Tuq; tuæq; diu moestæ siluere sorores:
Castalius sicco tabuit amne liquor.
Nullus apollineo finxit noua carmina plectro:
Non uestrum cuiquã nõ eliconis amor.
At nunc ingenium solita'q; resumite uires:
Plaudite: iam uester regnat in orbe Pius
Lacte Thalia tuo teneris eductus ab annis:
Phoebeoq; sacrum cinctus honore caput
Nũc opus est grandi uersus cantare coturno
Nunc aliam poscit noster Apollo lyram.
Te dea te nũquã tanto iactabis alũno
Post pyrrham: & sæuas deucalionis aquas.
Non si meonii: redeant & sacra maronis
Carmina: pelidæ uel phrygis arma ducis
Hic pius æneas nulli pietate secundus

Hetruria & uetres quem genuere ſenæ.
Hic pius æneas chriſtiq; uicarius orbi
Moribus & iuſto præſidet imperio.
Quo duce iã florẽt ſtudia: & axaurea teris
Aurea iam redeunt ſæcula: uirgo redit.
Quo duce barbaricas iã pridẽ paſſa ſecures
Excutiet tellus turpe pelaſga iugum.
Et pius infandi rabiem proſtauerit hoſtis:
Et ſcelerum poenas teucria falſa dabit.
Parmaſiuſq; biceps natuſq; ad ſacra ci theron
Peneiq; comis flumina laurigeris
Depoſito ueteriq; ſi tu turpique ſenecta
Principis accipien ora ſerena fui.
Tum uos antiqua repetita ſede canetis
Aeneia laudes: pontificiſq; Pii.
Hec ego uaticinor uenient: tudiua ſuperbũ
Iam pete foelici ſedula limen aue
Et reuerenter adi: maieſtatemq; uerendam
Die ſaluam: ſi te neſciet: ipſa refer:
Hunc tibi franciſcus tuſca de gente libellum
Has cynici ſuppiex mittit epiſtolulas:
Quas pie ſũme tui pater & ſpes unica ſæcli
Vt ſolitus: placidis accipe luminibus.
Non tamen ignorat quanto maioribus ipſe
Laudibus: & quanto dignus es orecani.
Illi non animus: deſunt pater optime uires:
Quod nequunt humeri ferre: relat onus.
Nec pelago fidit parua ſe naue uadoſi:
Littora contentus ſuma ſecare maris.
Qualiacũq; igitur minimi munuſcula ſerui

Quem geris æterni sumito more dei
Sic hõinũ mundiq; diu moderatus habenas
Candidus exuperes serius astra Pie.

FRANCISCI ARRETINI AD PIVM PONT. MAXIMVM IN DIOGENIS EPISTOLAS PROMEIVM

dIOgenis philosophi epistolas nuper a me e græco in latinũ traductas cui potius dicare & possum & debeo q̃ sanctissimo nomini tuo beatissime pater Pie? nõq; exiguum munus & tua indignũ maiestate: & ingenioli mei uires non intelligã: sed quod prosuis erga me: & studiosos oẽs immortalibus meritis omne meum studiũ quantulũ cunq; laborẽ: uigilias: iure optimo sibi uẽdicat clemẽtia tua. Verũ si recto iudicio quæ te digna sunt uelleus duntaxat intueri: uix unus aut alter: ne dicam nemo hac nostra ætate merita sanctitatis tuæ laudet: nedũ oratione unq̃ assequi complectique possent. Nam ut id q̃ maximum est in præsentia taceam: te sũmũ pontificem: christi uicarium: alterum deum in terris. Quo nihil admirabilius: nihil sanctius inteuemur. Quãti existimandum est: quod tantam & tamampliſſimam dignitatẽ inũerism; axiisque uirtutibus: præstãtissimo ingenio: clarissimis artibus sũmo studio: & la

borecõparatis exornas auges. iluſtraſ. Q uæ cũ non opinione quadã: ſed certitudine: non auditu: ſed uiſu ipſo: non unius aut alterius prædicatione: ſe totius orbis teſtimonio luce clariora in te appareant: Q uid admiramurq; ex tanto & tãclariſſio reuerẽdiſſimorũ patrũ ordĩe: & uere uniuerſi orbis cardinũ omnes uno ore te ſũmũ ponteſicẽ iam pridẽ fore augurabantur. Siue. n: religionẽ: ſiue clementiã ſiue animi magnitudinem: ſiue bõarũ artiũ ſtudia in tueri uelimus: ad hunc te ſũmi pontificatus apicẽ iure ipſo q uiuis aſcendiſſe pfiteatur neceſſe eſt. Sedlondius q̃ inſtutuerã ſtudio utinã non audaciore profectus ſũ. Neq; ẽ. n. huius loci neque meæ facultatis eſt in nũeras maximaſque Pii pontificis uirtutes cõplecti: Q uãobrem ut ad Diogenem noſtrũ ueniam nihil in hac prefatione de eius uita & moribus ut in phalaride feci ſcribendũ duxi. Illius. n. uitæ nulla fere mentio apud latinos: paruaapud grecos ferebatur. Ideo mihi uiſũ eſt tantũ uirũ pro uirili parte noſtris hõinibus notũ facere: & Phalarĩ noſtris hominibus notũ facere: & Phalarim noſtris tandem donare latinis. De hoc autem & alinõ nulli: & io primis Laertius Diogenes ſcriptor accuratiſſimus diffuſe elegantercq; omnia digna memoria cõplexus eſt & ex his epiſtolis plane intelligi poteſt qualis uir fuerit. Q uẽ ego uirũ uel maxime in hũanis rebus conten

nendis admiror: ut hõ non ſtultus: nullius odio: aut inuidia: õni affectu uacuus: tam liberein õnes loqueretur. Cõfero. n. nõnunq̃ Diogenem noſtri ſæculi hominibus: qbus ob uirtutis ſtudiũ & hũanarũ rerũ cõtemtũ tot tantaq; ab imortali deo præmia preponũtur. Nullũ tamen uidere mihi uideor: qui uel in mediocris fortunæ hõines ea dicere auderet: quæ nulla eiuſmodi ſpe in Alexandrũ macedõem noſter Diogenes. Opepreciũ igitur uel hac ſaltem gratia noſtræ religionis hominibus fore arbitror: ſi nõ aliorũ relatũ: ſed ſui ipſius uerbis Diogenem eloquentem audiãt & qd de fortũæ & corporis bonis ſenſerit intelligant: Sed hæc & alia in hoc uiro admiratiõe digna longe melius poterit tua ſapientia iudicare: cui ſi ſtudiũ meũ nõ ingratũ intelle xero alia & fortaſſe maiora tuo preſtãtiſſimo iudicio cõfirmatus aggrediar. nũc ad ipſũ dio genẽ ueniãus. Diogenes Crateti. S. D.

a Vdio q̃ iniquo aío ferãs q̃ athẽiẽſes ebrii me uerberarũt: & grauibus contũelis affici ſapientiã cõquereris. Certo tamẽ ſcias ueli Diogenis corpus ab ebris uerberibus affectũ uirtutem uero minime. Quipe quæ neq̃ hõeſtari poſſit a prauis neq̃ uitupari. Diogenes igitur nullã accepit iniuriã: ſed athenienſis populus: Ex quo nonnulli Virtutem cõtennere uidentur. Itaque pp uniusamentiam publice ſipientes peũt: cum quæ nulli

comnino usui sunt cõsulant: & exercitũ parent ubiqte uiuere oporteret. Quod si a principio suam cohibuissent: stultitiã: nunq̃ in huiusmõi mala incidissent.

Dio: Megasteni.

ma Vlta quæ Peræ nostræ oneri erant abiecimus Thebane Megastenes catinũ uidelicet & poculũ: cũ alterius loco pane: in quo cõcauum est: alterius manu uti me posso intelligã. Neq; me pudet huius doctrinæ auctorẽ q̃ quis puerũ ostendere. Non. n. decet uitile ad libertatem assequendam inuentum comtemnere sed complecti:

Dió. Timomacho

n On uldẽtur mihi oia nostra in uirtute cõstituta esse: quoniã multorũ uolũtas tolit dignitatẽ. Neq; meliti filius cũ diceretio uẽ patrem hominumq; deũq; illũ honore affecit: sed minuit potius. Grauem namq; est: quos parentes ob morum prauitatem abdicant: eos filios Iouis esse credamus. Ea igitu canis sola poterit quæ secundum uirtutem efficiuntur.

Dio. Metrocli

a Sseris ut audio nihil mirum q; duplex palliũ & pera mferimus. Ego autem neutrum horũ admiratione dignũ plane cõfiteor: sed bonũ utrũque cum sponte proficiscitur. Siquidem nõ corpus duntaxat hac uictus tenuitate uti oportet: sed etiã una an-

mam Neque multa promittẽda sũt: facienda autẽ quibus nunquã cõtenti sumus. Sed ut tæ uerba cõsentanea ostẽdere: & quæ audeo facere: ea & testari decet Fortasse athenienſẽ populũ aut corithiorũ i quos testes me dicere suspicaberis: meã dico animã: quã: meã pectatalatere minime possunt.

Dio. Megasteni

p Etii abste domum & mihi gratiam habuisti: Deinde cũ cocleas cõsiderarẽ: inueni mihi domum uentorũ remedium: dolium uidelicet in metroo. Ab hac igitur cura me absolui. Quare gratulare nobis naturæ inuentoribus.

Dio. zénoni

n Onicirco parẽtibus gratia habẽda est: q̃ me genuerũt. Quoniã res humanæ natura non qualitate proueniunt. Confusio .n. elementorum procreationis causa est. At qui eorum quæ præter sententiam & uoluntatem fiunt: nulla habenda est gratia. Generatio autem rem ueneream sequitur: hoc est uoluptatẽ. Non generationẽ meditatur qui genetat. Has ego uoces omni penitus aeffectu uacuas nates supbæ uitæ cõtrarias esse p̃fiteor. Quod si cui fortasse duriores uidebuntur: natura eas & ueritas attestatur: & eorũ præterea uita: quí nulla animi elatione sed cũ laude uitam agunt.

Dio. Metrocli

a Vdio te de uirtute ad nos scribere: & familiaribus polliceri oratiõe tua nos adducturũ ut de te recte sẽtiamus. Ego autem tyndari filiã nõ laudo: quæ medicamentũ ad dolorẽ lenimẽdũ uino ĩmiscuit: quoniã sine uino afferre id oportuit. Tu qdem nihil studio so homine dignũ præte tulisti: Sed litteris te nobis persuasurum arbitraris. Hoc habui quod ad te scriberem: nep inania: sed tu ipse coram nos alloquaris.

Dio. Phanomaco

a Deo mihi uita incerta est. ut dũ hãc ad te epistolã scribã me uicturũ dubitẽ. Feci autem ea dignũ monumentũ. Diuina. nq humana maiora sunt. At unũ nobis dutaxat certissimũ est coruptio post generationẽ. Quod cũ mihi dubiũ minime sit inanes corpusculi nostri spes & breui euolantes abiicendas: ne ue supra: hoiem sapias admoneo.

Dio. ad Aristippum.

f Ignificas mihi maccedonũ regem uidi nostri desiderio teneri. bñ aũt fecisti: qp illi macedonas præposueris. Nosti enim nos nullius imperio paricuros. Videre autem meũ animũ: & me tanq hospitem acipere nemo uelit. Quod si Alexander & uitã & uitæ nostræ rationes cognoscere cupit: ei i memoriã reducas: tantũ athenas a macedonia: quantũ macedoniam athenis abesse.

Dio: Metrocli

ſuis bonus & benignus uideri: tuis abiectis facultatibus palio idutus ad nos uenias. Sed non potes Ephestiõis nanq; foe moribus teneris.

Dio. Mouemo

Rogarunt me magarẽses adulescentuli ut tibi menodorũ philosophũ cõmendarem: ridiculã sane cõmendationem. Nãq; homo sit: ipsa hominis effigie: q; philosophus uita & moribus cognosces. Qui.n. bonus est p se ipsum cõmendatur.

Dio. Menodoro

Orinicus lariſſeus auditor noster argos clarum equis oppidum uidere cupit. Quia abste non multa cũ philosophus sis postulabit.

Dio. Olympiadi

Reprendis uitã nostram tanq; laboriosã & pp eius asperitatem õnibus odiosam Ego aũt spõte mea eam cõplector: ut quicunquod me imitantur non omnino uoluptatibus dediti uideantur.

Dio. Timomacho

Pythagoras Euphorbiũ Panthi filum se fuisse dicebat: Ego autem cũ essẽ iuuenis. me Agamennonem fuisse memini. Sepnãq; meũ baculus est: & sagũ duplex pallium. Sacculus uero ob pellis imitationem clipeus Quod si coman nõ nutrio: iuuenis tũc erã agamennõ: nũc senex: calluus factus sũ. Hu

iusmodi merito & sentiri & dici possūt ad eū qui se sapientē profitetur.

Dio. Crateti

I Acedemonii cōtra nos legē tulerūt nē spartā accederemus. Sed tu nil nos reueritus nōine tantū cynicæ sectæ uteris. Miseri sane qui odio habent quæ uelle sectari uidentur. Atego solus uirtutē sequor: nec quē q̄ noui qui tenuiori uictu uixerit: q̄ ego. De difficiliū aūt rerū tolerantia quis nā præsente Diogene gloriabitur? Præterea nō est consentaneū ut lacedemoni fortitudinis ostendēdæ gratia sine muris spartā habitent: icustoditā autē aīam affectibus prædā relinquant: neq; ullū ei presidiū īponant: & cū finitimis maximo terori sit: suis ipsi morbis se pire patiātur. Quippe q uirtutē expellūt: q̄ sola aīo bñ ualere: & quo cōficiūtur morbo liberari potuerunt:

Dio. Megasteni

u Enimi pāter athenas: ubi cū Socratis socium foelecitatē docere intelligerē: ad eū audiendum profectus de duabus ad illā uiis differentē inueni. Neque plures esse dicebat. Alteram longā: breuē alterā. Licere āt cui utrā uelit deligere. Quibus auditis nihil tūc: sed deinde reuersus rogaui: ut eas mihi uias ostenderet. Is propere se sela exurgēs in urbē primū. inde arcem uersus nos duxit. Cui cū appropinquaremus duas nobis uias ostēdit: & quidē accliues. Verū alterā breuē

anguſtum ꝯ ꝑuium ingreſſum: lætū &
facilem. Ibi tum cõſiſtens: hæ inquit duæ uiæ
ad arcem ducunt: huiuſmodi ſunt quæ ad fo
elicitatem: cuiq; utrã uelit deligendi optio da
tur. Verũ alii breuioris uiæ difficultate ꝑterri
ti declinãt: & lõgã hãc capeſcere aggrediũtur
Ego eũ tolerandis laboribus meliorẽ me eua
ſurũ intelligerẽ: accliuiorẽ illam & aſpam mi
hi ꝺelegi. Nam qui ad foelicitatẽ ꝑ ꝑat: cũ &
ꝑ ignes & ẽſes uadere oportet. Hæc ille Q ui
cũ mihi quoq; hãc uiam aggrediẽdã ꝑſuaſiſet
ueſte me & tunica exutum pallium induit: &
ſacculũ pane poculo: catino: grauẽ humeris
impoſuit. Extra gutũ & ſtrigilem ſuſpẽdit:
præterea & baculum dedit. His ego ornatus
rogaui cur pallim induerit. Q ui reſpõdit ut
te utroq; exerceã æſtiuo calore & gelu hiemali
Q uid inquam nõ ſimplex dediſti? Minime
quidem. Eſſer enim in æſtate nimie nolupta
ti: in hieme autẽ ſupra humanas uires intole
rãdum. Tum ego. Ecquid me ſacculo oneraſ
ti? At ille. V quocũq; ꝑ domos mẽdicando cir
cũferas. Q uid poculo & catino? quoniam &
ſitire te & eſurire: & iccirco cibo ueſcio port-
et. quid gutum & ſtrigilem addidiſti? Alterũ
ad laborum lenimentũ: alterũ ad ſitim ſqualo
remq; tollendum. quit baculum? Ad cautio-
nẽ Ad quã? Ad quas dei in poetas utuntur.

Dio. Megaſtheni

a Scẽdi poſt certamẽ in olympia: poſtri-

die Cicermus Pâcratii luctator olympia
ca corõa ornatus cũ amicorũ turba domũ re-
diens in itinere mihi obuiã factus est: Cui cũ
manũ dedissem: desiste inq̃ foelix ab hac mi-
seria: & hũc animi tui fastum deponas quæ-
so: q; olympiaco certamine icognitus ad pa
rẽtes tuos reuerteris. Et dic oro: qua nã gra-
tia adeo elatus es? Quid sibi uult corona?
Quid palma in manibus? Quid tãta sequẽ
tium turba? Tũ ille. Quoniam in certamine
omnes uici. Orem mirã iquam. Iouem ne &
fratrem uicisti? Minime. Sed quid? singulos
ne in certamẽ prouocasti? Neq; hoc quidem.
Quid tãdem? Nunquid ab aliis uictos sorti
tus uicisti? Etiam. Et quonam pacto qui alis
succubuerunt: qui certabant eos te uicisse p̃
fiteris. Quid præterea uiri ne erant dũtaxat
qui certhabant? Non. uerum etiam & pueri.
Nũquid & hos fortiter superasti? Minime.
non. n. meæ sortis erant. Et quid omnes ne
tuæ sortis homines abste uicti sũt? Etiam dic
inq̃ quæso. Nũquid tuæ sortis homines p̃fec
ti sũ? Sane perfecti. At Cicermus cuius sor
tis hoies uicit? p̃fecte igitur Cicermũ uicisti
Minime inquit. Si ergo neq; pueros neq; p̃
fectos superasse te dicis: Qua ratiõe te oẽs ui
cisse audes affirmare? quos nũq̃ habuisti ad
uersarios? Viros tota græcia atq; alia clarissimos
Age fortiores ne q̃ tu: an pes? an inferiores?
Fortiores. Fortiores ne qui tibi succuberũ

appellas pares? & quo nam pacto pares uince re potuisti: cum te inferiores nō fuerint? Tū inferiores inquit. Et quid in quam a tanta animi elatione non cessas si inferiores uicisti Gloriaris perīde.n.ac si solus id facere potue ris & non quilibet. Ecquis nam est.qui infe riores superare nō possit? Omitte igitur hæc Cicetme: neque huiusmodi certamine ne que aduersus homines quibus iferior paulo post uel senectute futurus es contende: sed quæ uere bona sunt complectere: & intelligas non qui ab hominibus: sed qui animo uer berantur fortes & constantes esse: neque lo ris aud pugnis: sed pauptate: dedecore: ignōi nia: exilio tolerantia: edoceri. In his contenē dis te exerceas. Hoc.n.pacto & beate uiues: & forti animo morieris. Sin illa pſeqris: uitā miseram duces. Hec cum admonerem: & palmā abiecit & coronam: & ut ab instituto & opinione sua desisteret pſuasus abit.

Dio. ad Arystippum Cyrneaicum

a Vdio te cōtra nos exerceri: & apud tytā nū singulis diebus nostrā expropbrare pauptatē: q aliquando ad fontem olera lauā tes in panis obsoniū nobis repetisti: Ego autē qdāmodo admiror beate Aristipe ut quiui uirtutē laudāt: paupertatis acusēs: & maxīe cum Socratis auditor sis. Et me quodidem pallium & hieme & æstate in duor: cum mu lieribus mihi commune: quod obso nium.

nō exhortis neq; expopinis mihi compo sed ex gignasiis. Sed tu mihi ppsiculas mensas obiitus uideris: & ego tibi non reducam ime moriam qnātisit paupertas: maxime athenis neque me eius excusabo. Non. n. ego si te ut tu ialios bonum repono. Satis tibi sit. quod mihi de me ipso credo. Commemorabo autē tibi aliquando Dionisiū & beatas eius quæ te delectant consuetudines cum uariis cōuiuiis saturaberis. Ex quibus nos nāq; perturbaur homies alios uerberibus affectos: alios cruci affixo: in erga scula alios coniectos uidebamus. Aliorum præterea uxores ad iniuriā raptas. Aliorum filios & seruos complures non unius tantum: neque ipsius tyranni sed pfanæ etiā multitudinis. Necnō & te ad necessitatem bibentem: stantem: ambulantem neq; potētem propter aureas pedicas effugere. Hæc ego pro illis tibi obprobriis tibi iquā commemorabo. Nos ut uiuamus lauare olera nouimus: Dyonisi fores seruare ignari. & profecto melius quam uos qui Dyonisio cō sulitis: & uniuersæ siciliæ imperatis: Verum esto: quecunque aduersum nos dicis intelligas: & uerba ab effectibus non dissentiant. Omnia. n. apud Dionisium bona uerbis tenus sunt: Libertas autem quæ sub Saturno fuit in uescendis pultibus inuenitur

Dio. Phanemaco

Sedebā in theatro: & libellos glutine re

farcieb̃. Venit Alexander Philippi: mihiq; tantũ e regione appropinquauit: ut soli se opponeret. Ego cum papiri scissuras uisu nũ amplius esse quererer: sub latis oculis præsẽtẽ agnoui. Tũ ille porrecta dextera me nomine appellauit. Ego cõtra: uere inq̃ i superabilis es adolescẽs: cũ parẽ diis habeas potestatẽ. Ecce. n. quod dicũt solẽ lunæ obiectu labora re: Idem & tu tuo obiectu effeciſti. Tum Alexãder io caris inquit Diogenes? Quid iocer inq̃? nõne uides me incoeptam opam tua causa intermittere? cũ nõ clarius q̃ noctu ĩtuear: & cũ nihil præstet mihi ĩ præsentia disputare cõpellor. Nihil ĩquit prestat tibi Alexander: ne minimũ quidẽ inq̃. Nullũ. n rebus meis bellũ indicit: nihil mihi eripit. Quẽadmodũ macedonũ lacedemoniorũq; & aliorũ quorũ dã opes. In quibus singulis rege opus est. Proter paupertatẽ inquit præstat. Quã inquã paupertatem? Tuã inquit: cum adeo mendicus sis: ut õniũ ferme indigeas. Ad hec ego. Non est Alexander paupertas carere pecunis neq; malũ est mendicare: sed oĩa cupiditate cõplecti: & uim ĩferre: quẽadmodũ: uos Præterea meæ pauptatis fõtes terra: spelũcæ: pelles satisfaciũt. quorũ gr̃a nẽo cũ terra aut mari bellũ gerit. Sed scito nos ut gẽiti sumus ita uiuere. Vestræ autẽ sortis hõinibus neq; terra sufficit: neque mare. sed his relictis in coelũ contenditis. neque Homero creditis qđ

nostrã emendationẽ ne horũ cupiditate mo
ueremur: diuersorũ generũ supplicia de scr
bit: Hæc ego cũ rationibus cõfirmarem: plu
tio rubore ꝓfusus Alexãder ad quẽdã ex so-
cis cõuersus Nisi essen inqt Alexãder Dioge
nes esse uellẽ. Inde mẽ plurimũ hortatus ut
secũ militarem uix a me dimissus abit.

Dio. Olympiadi.

n Oli dolere cũ familiaribus Olympias
ꝙ pallium induor: & hostiatim panem
mendico. nõ enim turpia sũt: & libero homi-
ne: ut ĩquis: indigna: sed bona & arma cõtra
eos: qui falsis utũtur opinionibus: qui uitæ
bellũ indixerunt. Hæc ego nõ ab Antisthe-
ne primum didici: sed a dis & heroibus: & is
qui ad sapientiam totam græciam conuerte-
runt: Homero uidelicet & tragediarũ scrip-
toribus: Hi nãquæ Iunonem Iouis coniugẽ
in sacerdotis faciem uersam tali habitu fuis-
se scripserunt.

Inclita per sacros cogentem numina fontes
Inachidas uitæ prestantes munera nymphas
Et thelaphũ Nerculis tiliũ cũ argos proficis-
ceretur: nostro lõge abiectiori habitu extitis
se: cum infortunæ auxilium uili panno cor-
pus tegeret. Et Vlixem laertis ylio domum
redeuntem sessum amiculũ & fumo sordi-
datum operuit. En age olympias Nunquid
hic meus habitus & mendicatio turpia ti-
bi uidentur? an potius & mira etiam regibus

cuiq; ſapienti ob tenuitatē expetēda. At Thelaphus reparandæ bonæ ualitudinis. gratia. Vlixes ut procos iā pridē infenſos ulciſceretur: huiuſmodi habitu latuerunt. Ego uero ut foelicitatē conſequar: cuius minima particula eſt Thelaphi bonū. Vico eni fallas opiniones: quarū gratia nō unum dōinū eligimus: fugio morbos & forenſes calamitates. Peragroliber ſub ioue uniuerſam terrā: neminē ne magnos quidē dōinos formido. Quod ſi hec mea epiſtola qua me longe meliores pallio & perapanē etiam ab iferioribus mēdicare oſtendi tibi cōſolationē attulerit: grās hēo Sin minus: fruſtra dolore afficeris

Dio. Maronicenſibus

r Ecte feciſtis q̄ ciuitatis nomen meliore appellatione mutaſtis: pro maronia. n. hiparchiam uocari maluiſtis: Nam ſatius eſt ab Hipparchia foemina quidem uerum philoſophiæ ſtudioſiſſima: quā a Marone uiro temulento appellari.

Dio. Crateti

a Vdiui te uniuerſū patrimoniū tuū in fiſcū cōtuliſſe: & in mediū clara uoce prædicaſſe Crates Cratetis filius Cratetē liberū fecit: & hoc dono ūiuerſā ciuitatē delectari: noſque admirari taliū uirorū artifices: & hac gratia uoluiſſe nos athenis ad ſe accerſere: niſi tu ſētētie noſtræ aud ignarus diſ

fu-ſiſſes: laudo animũ tuũ: & te res tuas ſi pu blicũ contuliſſe maiorẽ ſi modũ letor. Q uip pe qui ocius expectatiõe melior q̃ opi arer eu aſeris. Verũ tu q̃ primũ ad nos redeas uelim. Adhuc enī opus eſt ut in aliis exerceariſ. Siq dẽ minĩe tutũ eſt ut illic morã trahas: ubi tui ſimiles non inuenias.

Dio. Metrocli

n On ſolum panis: aqa: cubile: palliũ: mo deſtiã me docent & tolerantiã: ſed ſi ita dicendũ eſt etiã paſtoralis manus. V tinã pri-mũ illũ bubulcũ cognouiſſem. Curæigitur hæc tibi ſint quocunque properaueris. Eſt e nī uitæ nuſtræ conſentanea. Incõtinentes au tẽ mulierũ cõgreſſus lõgũ ocium poſtulãtes ualere iubeas. Non enī honorabile eſt ſecun dũ Platõe ut pauper id expetat. Ille autẽ per-breui uia ad foelecitatẽ properat: Mulierũ cõ greſſus utilis: ſed quantũ hoc multitudini de trimentũ afferat: ab his qui didicerũt intelli ges. Tu noli ab incoepto diſiſtere. Noli inquã & ſiquis huiuſmodi gratia uel canẽ uel aliud quiduis appellet.

Dio. Metrocli

n Oli ſtolæ Metrocles & nomini & uitæ tantũ cõfidere: ſed etiam petẽdo homi-nibus neceſſaria: nõ. n. turpe eſt. Nam reges & prĩcipes a ſubditis pecũias: milites: naues: & qui aduerſa laborant ualitudine: a medi-cis remedia. Amantes ab iis quas in delitiis

habent oscula & cõtactus postulant. Et Hercule ferũt ẽt a senibus uires accepisse nõ tamen gratuito petẽdũ est neq; ut deteriora: sed ad salutẽ oium naturæ necessitatẽ patere oportet. Quod cũ feceris: Herculẽ Iouis filiũ imitare: ut scilicet maiora reddas q̃ accipias. Quorsũ hæc? Quod nõ aduerite est gloria p̃ qua ubiq; cõtẽde: & si nihil cõseq̃ris. Bona. n. quæda contudo est huiusmõi: aduersũ hæc bellũ ferũt Socratẽ dicere: Bonos nõ petere: sed postulare. Eorũ. n. oia esse quẽadmodũ & deorũ. Q d hic colligere cõabatur: quoniã di oium domini sũt. cõsãt amicorũ. Qui bonus ẽ: is deo amicus est. petes igitur tua:

Dio. Timomacho

Veni cizicum: ubi inter deambulãdum ianuã quandã his uersibus inscriptam cõspicatus sũ. Natus Iouis fortissius uir Hercules hic habitat. Intret hanc domũ nihil mali. Constiti: & cum legissem prætereuntem quendam iscitatus sum. Quis & unde esset earũ ædiũ dominus. Qui cũme cibi petẽ di causse rogasse arbitraretur: respõdi. Neq; homo diogenes: sed hinc. Tunc ego mecũ. Profecto hic mihi uidetur quicũq; sit: ex uerbis fuit hospicium clausisse. Iude paulũ p̃cedens alias fores cõspicor eodem inscriptas iãbico. Hic inquam quis nam habitat. Publicanus inquit homo uulris. Tunc hanc ne malorũ ianuæ inscriptionem habent: an bonorum?

Vtrorunq; inquit. Hic ego. Et qua nam gratia? si ita uobis expedit hoc iambico portas ciuitatis nõ scribitis: sed domorũ fores: quæ Herculem capere non possũt? Aut. n. ciuitatem hanc inscriptionem habere oportet non domos: aut publica uobis mala nocere non possunt: sed priuata. Nescio inquit ille Diogenes quid tibi respõdeã. At ego. qd ĩq; uoscizceni malũ arbitramin? Morbũ inquit: paupertatem: mortẽ: & id genus alia. Hæc arbitramini si domum uestram ingredientur: uobis nocumento fore: sinõ ingredientur. Minime. Quid in iquit? Sũt hæc inquit ut dicis Sed nunquid si ea uos mala non attigerint ledent? Minime. Sed. si attigerint: Domi igitur attingere uos possunt: non in foro. Est ne aliquis qui dũ? foro sumus malo interdicat. ne nos attingat non autẽ domi? Quid nã tibi respõdeã inquit nescio. Quid præterea malum ne cum domum uestrã ingredietur uos lædit: an cum uos ipsos? Cum nos inquit. Ergo cum opus esset uos: iambico inscribitis ianuas. Et quonam pacto Hercules, cum unus sit, totto potest domos habere: In hoc sãe maxima ciuitatis uestræ stultitia ostenditur. Et quæ nã inquit decentior fier. posset te ĩscriptio? Oportet ne i quãoio ianuã inscribi Sane inquit. Tum ego. Audi igitur hic pauperies habitat intret nihil mali. Ad hec ille. Dic quæso meliora. Nam malum est? Malum inquit

uestra nō mea sententia. Sed nunquid lydorum boues consumit paupertas? p deū non ne malū est. Et qd nā facit inqā: quāobrē malā dicis famē inquit: frigus: contemtū. Sed nihil horū quæ dicis: facis paupertatis. Num quid fames? siquidem multa humi nascūtur quibus & famē possumus & frigus depellere Neq; n. reliqua que nulla sūt animātia frigus sentiunt. Natura inquit ita muta instituit. Tū ego. Homines ratio ita facere edocet. Verū multi dissimulant propter mollitiē: Sed habent in hac uita auxilia animaliū pelles: ouium uellera: ædificiorū & domorū patientes. Neque propterea contentū parit paupertas Aristidem equidem pauperē aliquando uectigalia exigentē nemo consūit. Neque Socratem Sophronisci filiū. Siquidē pauptas nemini detrimēto ē: sed malitiar Quid inq; apud nos huiusmodi paupertas est: ut sit uestra sententia eligēda: uerum innumera a uobis mala abdgitr Quæ nādie quesc? inuidias: odia: calūnias: parietū perfossiones: crudelitates: tormenta: alios: tormenta: alios morbos q̄ grauissimos. Inscribite igitur iānas uestras nō Herculem adud uos sed paupertatē habitare. Siquidē quæ Hercules interrimere potest monstra: eā nullā uobis formidinem incutiūt. hydra uidelicet: tauri: leōes cerberi: quorum nōnulla ipsi uenatu persequimini. Verūque paupertate abiguntur ea molesta sūt:

& qdē modica ipēsa custodem uestram aletis pauptatem. In Hercule autem multa consumetis. Sed in famis inquit pauptas est. Hercules glorios⁹. Tibi inquā paupertas ifamis est: Augueæ uero: & Diomedi thraci: & aliis Hercules. Adhec ille. Non psuades mihi Diogenes ut paupertatis nomine ianuā inscribā. Quare aliud inuenias ut herculis inscriptionem tollendam mihi persuadeas. Inueni inq̄ audi. Hic iustitia habitat? nihil ineat mali. Tū ille assentior tibi inquam. Non tamen ut Herculem deleam: sed iuste asscribam. Recte faciesī quam: quod cū scripseris: supinus dormias ut ulixes: neq; quicquā amplius ueriare Faciam inquit:: & tibi habeo gratiā q̄ n⁹ a prauis affectibus liberos Diogenes redidisti. Hæc Icizico amice Tionache correximus.

Diogenes Policei

P Vdeat te eorū quæ mihi minaris. Sed quid tibi nō obsequor? ne Eriphile peior euadā: Neue meos mores male permutē. Ita ne me facturum censes: & rationes me sequi nō recordaris? Minaris aūt cantaridis minas aunt cantaridis minas: hoc est mortem. Neq; intelligis: hoc pacto te mihi potius dissuadere. Est. n. qui nostri curā habet: & malorū operunt debitū ppliciū exigit. uiuentibus quidē lipliciū amor: Tuis autē decuplū Hec ego nulla minarum tuarum formidine ad te scripsi. Sed ut mei gratia malo aliquoas

ficẽriris.

Diogenés Monẽmo

c Vm ephesо profectus essẽ: rhodũ propere doliorum certaminis uisendi gratia nauigaui: egressus e naui oppidũ ad Lacydam hospitem diuerti. Qui cũ sorte me applicuisse præsensisset: e foro discessit. Ego autem peragrata urbe nusquam ei obuiam factus: cũ eũ in urbe esse intelligerẽ in deorũ hospitiũ me contuli libens. Post tertiũ uel quartũ potius diẽ cum me in uia quæ ad castra ducit offendisset &: salutauit me: & domũ obtulit: & nihil ei succedens quod me tot diebus non conuenisset: turue inquit Lacyda si deos qui cum appellenti mihi domus tua clauderetur benigne me susceperunt, deserã. Verum cũ di nulla huiusmodi re offendi possint sed nos ob nostram ĩbecillitatẽ ægre feramus ueniam. Priusquam tamen si placet in gymnasiũ exercitationis gratia ascendamus. Non enim oportere arbitror: si ad te melioribus relictis hospitibus diuertam: corpus contẽnendum Bene inquit dicis Diogenes. Neque ego te ut deos reliquas. Ego autem ascendi: & ĩ Lacydæ domũ diuerti. Vbi apparatus erat: non qui naturæ & humanæ necessitati sufficeret: sed inani opinĩõi qua ali superãtur. Lecti nãque straii erant perquam sũptosissimi & mẽsæ ex regione: aliæ quidem nuceæ: aliæ acernæ enæ argenti fulgebant. Ibi & ministri alii

uasa parabant: alii aliis uacabant ministeris. Quæ omnia conspicatus in hospitiũ tuũ in quã ueni Lacyda utilitatem aliquã consecuturus. Tu autem inimicorũ parasti conuiuiũ Quare iubeas hæc omnia hinc auferri. Nos autẽ accipias ut heroas in iliade Homerus in pelle bouis siluestris: uel ut lacedẽonis i thoris. Et sine corpus quibus assuetum est: discubere. Seruus hic unus sit qui ministret. Sufficiunt huic operi manus nostræ etenim hæc gratia uobis a natura datæ sunt: pocula nobis sint e uili luto fictilia. Potius ex fonte aqua. Cibus sit panis: pulmentum: sal uel nasturtium. Hunc ego uictum: hunc potũ ab Antisthene didici non tanquam mala sed omniũ optima: & quæ facilius inueniri possunt in uia: quæ ad foelicitatem ducit, quæ diuitis omnibus præferenda: & maximo honore habenda est. Est uia in loco munitissimo & abrupto accliuis & ardua: Quã ob eius asperitatẽ uix nudi singuli superare possunt: ne dũ onere aliquo & uinculis impediti. Sed neque q rerum aliquid necessariarũ paret Interea dum uictũ inuenire possumus herbã aut nasturtiũ. Potus facillime aquã. Maxime uero ut pfacile ãbulemus nastartio aquæ leui pallio assuescere nos oportet. Suscipendum contra terrena certamen ter Nam in summo constitutus Mecurius proficiscentes pertur-

bat qui iniquum uiaticũ non habent, ii nulla cuiusquam ope iter faciũt. Huic ego uictui primum apud Antisthenem assuetus ad foelicitatis uiam uno spiritu ꝓperaui: & cum iuxta accederem: hæc inquam propter te foelicitas per pessus sum: Et profecto magn ũbonum est aquã bibere: & nasturtium esse: & humi somnum capere. Tũ ego inquit hæc tibi quam facillima reddam: & diuiis potiora quas mihi homines anteponũt. Neque quẽ alant tyrannum intelligunt. Ex illo ego foelicitatis uerbis auditis nõ amplius illa exercitationis gratia: sed uoluptatis comedi & bibi luit me ad hãc rationẽ & cõsuetudo: quãqcũ qcõtẽserit: magnũ acipiet p etũentũ Quare huiusmodi mihi Lacyda coenas parato. Id ꝙ optimum in uita est foelecitatem secutus. Diuitias autem his relinquas: qui hae recta aberrant Quod si æquo animo me adieris illud dicam Huiusmodi me semper in coenis in posterum & hospites accipias. Hec pacto nũquam qui ad te ueniant hospites declinabis & qui ad te diuertere cessabunt sæpenumero queres. Ita oĩ carebis reprhensiõe. Hec ego rhodi apud Lacydam hospitem secutus sum.

Diogenes Monemo

Cum certamina longius differentur: & tu iis relictis ĩ olympia te cõtuleris ego qui maiorem in modum his delector: alias

nundinas expectaui. Interea dū in foro cū po
pulo uersarer: & spatia quedā ultro citroq; cō
ficerē: & nunc uendentes: nunc fabulantes
philosophiæq; aut uaticini professore intue-
ret: Quo dā desolis natura ac potestate disse
rente: & omnibus persuadēte prodi ī mediū
Et quādo inquam philosophe e cælo descen
disti? Qui cum nihil mihi responderet: & q
aderant discederent: solus cæli effigiē in cistel
la cō ponebat. Inde ego uatem q in medio co
ronatus sedebat pluris se faciens q̄ Apollo di
uinationis auctor prætergressus iterrogaui.
Bonus nesset uates, an malus. Cū se optimū
respōdisset: Tūc ego sublato baculo. Quid
facturus sū inquam uaticinare. Te ne percus
sero: an non. Is cum parum percogita būdus
tacuisset: minime respondit. Tum ego eum
irridens percussi. Qui aderant acclamat ūt.
Ego uero quid acclamatis inquā. Num quo
niam malum uatem deprehensum uerbera-
uimus. Cum i & ali qui in foro aderant audi
tis quæ feceram dimissis coronis me ex illo se
querentur: & ego de tolerantia sæpe nume-
ro disputarem: mea uerba accipiebant: & ser
monibus meis au; coenæ aderant. Propterea
mihi ali i argentum: alii argento non uiliora
afferebant. Multi ad coenam inuitabant.
Ego a frugi hominibus uictum capiebam
a malis minime. Et qui mihi ob ea quæ pri
mum acceperam gratiam habebant. Iterum

accipiebam a non habentibus autē nihil amplius Verū ab his querebā qui mihi panem largiebantur: & a me fructū capiebant. Alios recusabā: minime licere ratus ut ab his qui nihila me accepissent quicquam acciperē. Coenabā autem non apud ōnes. Sed eos duntaxat: qui medicina indigerent. Erant aūt ii q̄p sarū reges sectabantur. Discubui igitur apud ditissimū quendā adolescentulū in triclinio pictura auroque oi ex parte quam ornatissimo. Cū igitur spuere uellem excreaui & circūactis in ōnē partē oculis: cū nullius mihi spēdi locus reliq̄retur: ipsū insspui adolescentulū. Qui cū de me quereretur: nomine eū appelans. Quid inq̄ de me & nō de teipso cō q̄reris: q̄ triclini parietes & pauimenta tanto studio exornasti: & te dūtaxat inormatū reliquisti: ut aptissimus in quē spuerē locus uissus sis. Tū ille ſperitiā nostrā mihi arguere uideris. Verū non iterum hoc dixeris. Te enim ne pedem quidē amplius relinquam. Postridie eius diei suis distributis diurnis: & peram & duplex palliū accepiti. Nec exquo in olympia p̄fectus sum contigerunt:

Diogenes Crateti

e Tad statuas quæ in foro sūt accede: & panem pete. Hec enim cura quodammodo bona est. Inuenies enim homines qui minus quam statuæ sentiant: & spadonibus potius & scurris quam tibi qui e

quam largiantur. Noli admirari quisquè p/
ximũ sibi & non qui longe abest uenerarur.
Proximi autẽ sunt & qui multitudini placen
spadões potius q̃ philosophi.

Diogenes Crateti

m Vlti cũ breuẽ & facilem uiã queducit
ad foelicitatẽ esse audiũt: uoluũt quẽa
dmodũ & nos philosophari. Cum uero ad e
am perueniunt: & eius intuentur difficulta/
tem: tanquã fessi desistunt. Inde non suam
mollitiem: sed torporem nostrum accusant.
Verum tu sine eos dormire in suis uolupta/
tibus: i quibus non eo labore uiuunt: i quo
nos esse dicunt. Sed longe grauiori. Cuius
gratia oĩ tempore turpissime seruiunt. Tu
uero perseuera ut coepisti: & resiste pariter
uoluptati: & annitere labori. Vtrũque. n⁹ no
bis certare solet: & in prim s esse nobis impe
dimento. Illa quidem quod ad turpia nos alli
cit: Hic quod metu nos a uirtute abducit.

Dio. Monemo

c Vræ tibi sit ex hac uita migratio. Curæ
autẽ erit: si te mori mediateberis: Hoc
est ti adhuc uiuẽs animã a corpore separaue/
ris. Hoc. n. mihi uidetur Socrates apellasse.
Siq̃dẽ meditatio res facillima est. Philosopha
re & considera quid tibi & natura & lege ma
gis est considerandum. In hoc duntaxa ani/
ma a corpore sepatur. In reliquis rebus mini

mẽ. Sed. eũ uidet: audit: olfacit: guſtat: ad eſt corpus: quaſi ex eodẽ capite utrũque pende ret. Cũ igitur morte ꝰ non meditamur: mo leſtior uitæ finis expectandus nobis eſt. Aĩa nãquæ quaſi delitis quiquſdam amiſſis moe rore affitur: & ſumma cũ moleſtia uita cedit Et ſi philoſophorũ ais obuia fuerit in uia ma iorem in modum laborat. Diſcedit. n. ſine duce in præcipitia hiatus flumina quoad in ꝓfundũ deferatur. Siquidẽ omnes eã fugiũt utpote q̃ multa in uita cõmiſiſſe exſtimat: dũ deteriori parti totius principatũ ꝓmiſerunt: quo tãquã in peiorũ ſtatu multa iniuſte face re coacta eſt. Verum ubi optimã meditatieri mus meditatiõem: & uita ſuauis eſt: & mors minime moleſta: & uia ꝓfacilis: ſiquidem q̃ cunq; ei aĩæ obuiã fit hoſpitio in ſũmis deli tis ſuſcipit. & tãquã u enationem pulcherri mam ſũmo cũ honore ad claros inferorũ iudi ces adducit. Ipſa uero ut q̃ meditata ſit ſola uiuere: nõ moleſte corpus reliqt. ꝓterea præ cipuis quidẽ honor huiuſmõi animis: q̃bus corpus nõ minimæ curæ ẽ apud ĩferos habe tur. Credũt enim deditas corpori aĩas prauas & illiberales quæ autẽ ei nõ nimiũ afficiũtur: bonas: & nullius impio obnoxias Quippe quæ in uita oĩbus dominantur & quidẽ impi oſe Et ꝓterea ad iuſta dũtaxat: & quidẽ facil lime eriguntur: nullis omnino uitiis obnoxiæ quibus corpus eam cogit animam delectari.

Quæ uoluptatibus dedita ẽ more piſcis. uel alterius bruti ſubiecti deterioris ĩpio. Quod ſi te nõ meditaberis: hæc te ſequẽtur: quãdo hinc migrare oportebit. Hic autẽ primũ uitã dulciſſimã uiues. Viues enim liber: imperabilis: nemini ſeruiens. Parũ & ad corporis tantum neceſſitatem ſollicitus: & ad totius alimentũ tacendo: impando aſpiciendo quæ di hominibus modeſtis: & q a uitæ feritate cædiũ & rapinarum plena abſtinent præparũt. Nulla magnarum & diuinarũ rerum: ſed paruarum & non hominibus tantum cõmunium: ſed mutis etiam cupiditas. Siquidẽ ob plurimarum rerum & edendi & bibendi: & reiuenereæ apetitum omnes homines mali ſun & brutorum ſimiles.

Dio. Eugneſio

Uenimegãris corinthum. Vbi í forum ꝓfectus ad puerorũ ludũ cõſtiti: Quicũ non recte uerſus canerent: ſciſcitanti mihi quis nam ipſorũ eſſet præceptor reſponderunt. Dyoniſium ſiciliæ tyrannum. Quos cũ me irridere: neq; uerũ dicere arbitrarer: ludũ ingreſſus ſedato animo ſedi illum expectans Qui in forum enim profectum dicebat: nõ multo poſt rediit. Tum ego aſſurgens his eum uerbis cõpello. quã nõ bene Dyoniſi doceſ. Ipſe uero memiſericordia motũ exiſtimans ob amiſſam tyrannidem & fortunæmutationem: hoc inquit pacto Diogenes humane

Diogenes humanæ se res habent. Verum tu phumane facis: cũ nostræ misereris calamitatis. Cui ego uerum aperui. Nõ q̃ tyrãnidem quã amiseris: iccirco doleo Dyonii: Sed q̃ libere i græcia uersaris: quodq; a siculis calamitatibus liberatus es: quibus te assũmi oportuit: cum terra mariq; mala cõmiseris.

Dio. Carnide

c Aptiões mihi & fallatias familiaris tus Eu remo proposuit q̃ maxime fieri potest elaboratas. Et autem gorgias uirtutẽ honorari non censeo: si manibus & obscuris pixidibus similes sint. Sed uiuendi ratione quã nudam unumquenque præ se ferre oportet Nam post difficiles & elaboratas inquisitiones generosus & sapiens Eutremo de maternis in patrem rebus tantum non nudus pugnauit: & sapientis pugnam nonnulli ex uulgi numero & uitioli homines dissoluerunt. Oportuit enim illi uirtutem familiarem habuisset: uel ab ipso principio pecuniarum cohibere cupiditatem: quæ omnium malorum non honestissime philosophiæ causa est. Cuius officium est ut omnes cohibeat affectus Verum athenienses uestra philosophantium sententiais similes sunt: qui cum se ipsos sanare non possunt alios mederi profitentur.

Dio: Platoni philosopho

a bominaris palliũ meũ & perã tanq̃ mihi

molesta & grauia: & uitæ nihil penitus cõ
ferentia. Non recte facis: tibi náque molesta
sũt & grauia. Q uippe qui in tyrãnorũ cõui
uiis imodice saturari & pecorum uẽtre: non
animi uirtute ornari didicisti. Ego aunt ex
quo uirtutem ãplexus sum maius qddã quã
contra uoluptatem tolerantiam etiam cũ lice
at præme ferendũ m hi psuasi. Siqdem præ
ceteris hominibus me uitæ utilitatem affer-
re arbitror non tam ex his quibus utor: quã
quibus talis appareo. Q uis enim contra tã
tenuem & paucis cõtentum hominem hos-
tili animo pugnare aggrederetur? Contra qu
os autem huiusmodi delectantur impetum
facerent? Nonne contra regem aut pupulũ
Ex his igitur hæc sequuntur. Omni penitus
malitia anima purgatur. Inanem contemnit
gloriam: Immo dicas respuit cupiditates: ue-
ra dicere: & ab omni abstinere mendacio di
diciti Q uod si tibi hæc non persuadent: de-
de te uoluptati: & nos tãquam parum sapien
tes irrideas:

Diogenes zenoni.

n Eq uxor ducenda est: neq educandi li-
beri: eo q humanũ genus sit imbecillũ
Nam nuptiæ curas afferũt: & filiorum erore hu
manam afficiũt ibecillitatem. Q ui igitur ad
nuptias & filiorũ educationem opis & auxili
gratia adducuntur: cũ posterius intelligunt
quantis molestis distrahantur: ecs in co-

epti poenitet: cum a principio uitare potuisset. Qui autem nullo mouetur affectu: satis sibi sua ad patientiam fore arbitratus nuptias & liberorum uitat sollicitudinem. Verum enim uero uita hominum deserta relinquetur Dices. n. Vnde erit successio. Vtinam e uita mollitia tolleretur: & oes sapientes efficerentur. Nunc qui nobis fidem adhibuerit fortasse deseret. Omnes aute uita negligit liberorum procreationem Quid si humanum genus defecerit: non tam deplorandum est: quam si muscarum & cabronum genus intereat. Eiusmoi naq; uerba eorum sunt qui rerum naturam non considerat

Diogenes Hypponi

h Ortaris me ut ad te scribam: quid tandem de sepultura & morte sentiam: ac si profectus philosophus minime futurus sis nihil da nobis didiceris. Ego at satis nobis arbitror: si secundum naturam & uirtutem uixerimus: quod in nostra est potestate. Quae aut post mortem sunt: ita a naturae ratione separi: quemadmodum quae ante generationem nobis persuadendum est. Quo. n. modo non natus est: eodem dissoluitur. Nulla igitur oio futurorum formidine moueare: cum nihil sensuris sis. Ego cum moriar iuxta me baculum ponendum statui: ut quae me offensum uenerit a ialia abigam.

Diogenes Secretae

n On molestetero pater quo canis apellorum & duplici induor pallio: & quam terro &

baculũ. Siqdẽ petius letãdũ tibi estq̃ iniquo aio ferendũ: q̃ paucis cõtẽtus sit filius tus: & iis liberr opinionibus quibus oẽs seruiunt & græci & barbari. Nomẽ. n cũ rebus insitũ nõ sit. Nota quædã ẽ quodãmõ. gloriosa. Cæli nãq canis appellor: quoniã illi similis sũ. Nã nõ secundũ opinionẽ: sed secundũ naturã uiuo sub ioue liber: & ideo nõ in p̃ximo bonũ repono & stola qdẽ. Homerus Vlixẽ græcorum sapiẽtissimum cũ domũ rediret exiliomi neruæ monitu idutũ scribit: quæ tã pulchra esset: ut nõ hominum: sed deorum iuentum p̃stiteretur. Et uestẽ tunicanq dedit uelamina prima: Vilia nigranti iam pridẽ sordida fumo Et leuia adiecit uelocis tergora cerui: Et baculum: & turpem pera tusamq undique peram. Hic ansam e tortis humero suspenderat herbis. Esto igitur bono aio pater: nec nominis quo me apellant: nec stolæ te piegat. Nam alterum canis inuentum est: alterũ dei.

Diogenes Sinopensibus

VOs me exilio dãnastis: ego uos domo. Nã uos siopẽ habitatis: ego aũt athẽas: hoc ẽ: uos cũ negociatoribus: ego cũ Solõe: & his q̃ greciam a medis liberauerũt. Vos qdẽ argiuis & uicinis acheis & hũinũ genere græcis inimico utimini. Ego delphis & heliẽsibu q̃bus cũ & di habẽt cõsuetudinẽ. Sed hoc n. nunc uobis primum uideatur utile: nobis iampridem fuit. cete patris tẽporibus. Nunc ue

ō id unum uereor: nẽ patriæ gratia non ere-
dar molestus esse. Q d'. nisme exilio dãnastis
hoc in meã facit defensiõem: & nihil hoc mi
hi magis persuadet. Si quidem longe melius
est a uobis accusari: quam laudari: Verum ta
men timeo ne cominus qui de patria mea ser
mo habetur mihi noceat: neque alterius rei
ullam rationem habeatis. Melius. n ẽ ubicũ
que q̃ ita uobiscum habitare.

Diogenes Antistheni

C Vm ex pyreo in urbem ascenderẽ a con
uiuio quodã: adolescentuli obuiã mihi
facti sunt male mihi cantu blandientes. Q u
os cum tanquam hamus moratus essem ab-
scedamus a cane dixerunt. Tunc ego Esto in
quam bono aĩo: hic canis talia non mordet:
Q uod simulac dixi: tristitia quadam affecti
coronas capite direptas laniatasque & præte-
xtatas: quas ad ornatum iduerant abiecerũt:
& taciti meis uerbis auditis cõtinuo in urbẽ
reuersi sunt.

Diogenes crateti

C Vm thebas proficiscereris sub meridiẽ
ex pyreo urbem ascẽdi. Cũq; ob calorẽ
uehementius sitirem: fontẽ peti. Ibi promẽti
mihi ex pera pocolũ quidã deorũ qui forẽsiũ
curã habẽt: ante oculos astit. Q ui iunctis in
cauũ manibus e fõte aquam hausit: bibitq;.
Tunc ego id mihi commodius poculum ar-
bitratus: tã bono & bõarũ rerũ p̃cepto uti nõ

puduit: & ſapiẽter qdẽ. Abiecti igitur q̃ habe
bã peculiũ: & iuentis q̃ thebis ueniẽ: tã p̃
clarũ iuẽtũ tibi q̃primũ literis ſignificãdũ du
xi. Q uippe q̃ nihil bonoꝝ ſine ſcientia cognoſcẽ
dũ mihi ſtatuerim. Tu aũt hec publice i foro
diſſẽ ineſſ uelli. Sũtet nobis alie ꝓterea multa
ſapiẽtie plẽa. ãpla nãq̃ natura ẽ: q̃ opinione &
uita eiectã in hominũ ſalutẽ cõuertimus.

Diogenes Hypparchiæ

d Elector deſiderio tuo: q̃ mulier philoſo
phiã expetens: & noſtrã cõplexa ſis opi-
nionẽ. Cuius auſteritate etiã uiri ꝓterrẽtur.
Verũ ut principi tui cẽptatũ finẽ cõſequaris cõ
tende. Q uẽ cõſequeris ſcio: ſi a Cratete uiro
ꝓſapiente & nobis philoſophiæ auctoribus
non diſceſſeris. Crebras autem nobis litteras
dato. Multã nãq̃ epiſtolæ nec q̃ minorem uim
habent q̃ preſens diſputatio.

Diogenes Antipatro

n Olines reprehendere: q̃ cũ nos in ma-
cedoniã accerſiuerit: tibi nõ paruimus
Nõ. n. eo feci ut athenienſem ſalem tuę men
ſæ prætulerim. Neque contentam in me am
bitionem ſuſpicer: q̃ uarũ gratia alii fortaſ
ſe id facerent: ut multitudini magnanimi uide
rentur. Q uod reges parui facerent. Sed no
bis quam macedonum menſa athenienſis ſa
lõge eſt familiarior. Noſtri igitur dogmatis
obſeruãtia potius quam tui cõtemptu tibi nõ
pariũus. Ignoſce igitur nobis ſi q̃dẽ ſi peccta

esse mus ignoscere nõ parẽtibus. Neq; n. & regis & pecoris uictus idẽ est. Quãobrẽ sine tortũ ire Antipater unũq; uẽq; ibi uiuere ubicũq; licet Hoc. n. præcæteris regũ est.

Diogenes Perdicæ

Si cõtra gloriam pugnare uis: quæ inimicorũ fortissima plus quam thraces & peones te offendit. Abiectis hominũ affectibus me accede. Possum enĩ hanc subire militiam. Verum si quid adhuc aduersus homines tibi faciendum relinquitur: & hoc ferme bellum non sentis. Sine nos athenis esse: & Alexandro milites ad te accersito. Quorum opera & auxilio & illyrios & scythas subegit.

Diogenes Alexandro

Si Cripsimus ad Dyonisium & Perdicam præterea & ad reliquos eũ aduersus homines bellũ gerentis principatum obtinere arbitramini. Atqui plurimum interest. Alterũ nam quidem mẽtis est. Alterum qui humano genere utimur scientia: & optimi alicuius gratia operatio. Tu autem cõtemplare quid nunc facias Nihil sane nosti. Cõmitte alicui: qui tanquã medicus tibi ægroto medeatur: & falsa quia imbutus es opinione liberum reddat. Tu. n. ut mali aliquid facias contendis. Boni autem ne si uelis quidem potes quicquam facere. Præterea principatus & imperiũ nõ eiusmõi est: ut cum pessimis hominibus habeamus

consuetudine. Et semp quicūq nobis obuiā
siūt cōplectamur. Hoc. n. non modo mālue
tiores feræ nō faciūt: uerū ne lupiqdē. Q u-
o nullū neque peius est animal neq dānosius
Q uos mihi tua uideris stultitia supare. li nā
q sua dūtaxat malitia contenti sunt. Tu autē
mercede pessimos homines allicis & in potes
tate constituis: ut male operentur. Præterea
& quæ ipsi & lōge iniquiora aggredieris Dā-
na hæc tandē & resipisce· Vbi nā terrarū es.
q d tibi isti aparatus & tātarū rerū studiū uti
litatis afferūt. Nolim sane ista faciendo ulo te
hoiem meliorem arbitreris. Q d si nullo me
lior: es: neq hoc qcquā curas. Putas ne quæ
moliris aliud esse: q calamitatē: formidinē: sū
ma picula? Atqui nescio ubi i maiores posses
incidere calamitates: q quibus opprimeris.
Et quisnā iniustus nō felicissimus sit? Q u
is malus & uiolentus nō idē re male operetur
& nihil qcq habet bōi. Et hæc tibi uita bonū
quoddā esse uidetur. Pro q subeūdū tibi pi-
culū arbitraris uel maximū: dū tuæ possis sa-
tissacere cupiditati. neq reputas eos tibi ma-
xime īsidias tendere. Siquidem multorū est
peccare. Neq cū talis sis: te unquā bono uiro
usū posses ostēdere. Eiusmodi. n. hominum
genere delectaris: qualis ipse in primis es: &
plurimis malis nullo aunt bono afficeris. Ne
q tibi sufficient muri. ques facile mala supsi
liunt atque irrumpunt. Cōsidera quo pacto

morbis hoſes cõficiuntur. Febrẽ neque mu
rus arcet neq; ſatellitũ impetus. Nũ aliter quis
tyrãnus morbis cõficitur q̃ iſtimæ ſortis hõ.
Quæ nam igitur alia gratia ſalutares tibi cuſ
tõdiæ diſponantur. q̃ mera ſtultitia: ut q̃ diu
tiſſime ea pmaneas & plurimis malis & ppe
tuo afficiaris formidie? Anne putas aliũde ho
minũ mala puenire q̃ ex errorũ ignorantia? cũ
quid tibi faciendũ ſit neſciunt? Profecto & tu
m hi ex horum eſſe numero uideris. Neque
enim tyrãnorũ pueri ſapiẽtiores ſũt. Ceſſa igi
tur bonæ uir: & ſiquid tibi bonæ eſſe uis oſten
de. Num quæ te deceant operaris quod nun
q̃ niſi doctus aſſeq̃ poſes. Nũquid ergo quẽ
piam athenienſiũ iudicũ ſubimittẽdũ cenſes
ſed hi quoq; quotidie iniuſte faciũ: & ſe ma
xios eſſe: & nullo malo alios afficere arbitran
tur. Valitudinem autem aut ſalutem tibi di
cere nefas eſt quoad talis fueris: & huiuſmo
di moribus præditus.

Diogenes Aruecæ
canis aruece fui ipſius cognitionẽ dicit.

Ira enim bonæ facies: & ſi quis aiat morbus
q̃ ſtultitia eſt ſi ſederit ei medicũ adhibeas
deos precatus ut is q̃ nõ uidẽtur acceptis alte
rũ facias. Noli q̃ ſo diutius iſtã uiuẽdi rõem
ſequi. Vinũ namq; tibi recõditur: quod te
offẽdet & diſtrahet. Qui ſi mihi obtẽpaue
ris: nõ tãtũ mihi amicus q̃ digniſſimus fueris
ſed alis quoq; oĩbus ualitudinẽ aut ſalutẽ tibi

dictā arbitreris. Si litteras meas nō cōtemseris

Diogenes græcis

c Anis iis qui giæci appellātur gemitū di-
cit: q quidem & si nihil dixero uobis: est q ui
facie hoies aio similiæ estis. Omnia simulatis
nihil cognoscitis: Vos igitur cum leges uobis
ipsis feratis quibus insuphia me luri intume
centis malitiæ testem accepistis. Numquam
in pace sed assidue bello cōsenescitis mali &
malorū auctores inuicem inuidētes. Si pau
lo meliori uestē alio alīū uestitum: uel paulo
ampliore argento: ūel ornatione facūdiore uel
eruditiore potius prædicū conspexeris. Nihil
enim sana ratione iudicatis: sed ad ea quæ fi-
dem uel persuasionē faciūt uel gloriosa uidē
tur pchues oia uitio datis. Hi hil neq uos pro
genitores uestri cognoscitis. Sed ignorantia
& amētia uestra bonos uiros maledictis ur ge
tis & persequimini. Odio autem uos habet
non mō canis sed ipsa natura. Parua namque
letitia: multo. dolore afficemini: & ante duc-
tam uxorem: & postquā ducta est: quod du-
xeritis perditi estis & morosi. O quot quale
sq uiros alios quidem bello uictos: alios in pa
ce quam appellatis oblata causa interemistis
Multi ērūci affixi sūt. Multi a populo ingu
lati. Ali public uenenum biberunt. Alii ro-
ta uersati sunt. Vtrum igitur potius amitten
dum fuit: o insana capita ut eruditētur: an ut
iterimerētur. Ex mortuis nullam sane accip

mus utilitatem. Nisi in quantum pecudum
carne uescimur. Hoibus ãt hõis pecud ubio
pus est. Vos insani illitterates & rudes mu-
licã docetis: ut ea uobis aliquãdo usui sit. Vi-
ris autem iustis quamobrem uestra doctrina
imbutis nõ uitimini: quando cunq; is opus
esset? An quoniam inistis indigetis: quãdo ci-
uitatem uel exercitum placet. diripere? Neq;
dum hoc magnum est. Sed quotiens ui bo-
na operamini: etiam meliora intueri licet: &
quos attingere potestis iniuria afficitis: cum
maiori uos digni essetis suplicio. Et mercuria
lium & quinquatriorum solemnitatibus in
gymnasis & medio foro comeditis: bibitis:
inebriamini: comcunbitis: deliratis: in utran
q; partem consulitis: mulieribria patimini. In
de in nos impie clam atque palam facitis. Hec
nihil curat canis. Sed ubi sol omnia curæ sũt &
cum a naturali uita canes prohibetis: quonã
pacto in eos non peccatis. Ego quidem canis
uerbero. Natura autẽ ipsa eodem mõ uos
omnes ulciscitur. Aequo nanq; iure õnibus
mors impendet. quam uos formidatis: & pau
peres sæpenumero uidi ob inopiam sanos-
se: diuites autem minime ob infoelicis uen-
tris incontinentiam: Cui cum indulgetis bre
ui titillatione nimia cum uoluptate affecti ue-
hementiorem postmodum dolorem subitis
Neque quicquam nobis prodest, domus; ne
q; ubus habundatis pecuniæ. Sed cũ aureis

& argenteis toris discũbitis: & ipsa fœlicitate ob duratis, neq; adduci potestis: ut bonorũ reliquias cum oleribus edatis mali & malorũ amici. Quibus si quid uobis mẽtis inesset, si nõ ebri deliperetis: optimo illi Socrati sane fidẽ adhiberetis: & in communi omnium consensu assẽtirẽmini: ut p̃ ęs ætates aut cõtinẽtiæ studerictis aut ulpẽdio uitã finiretis. Neq; enĩ liter iuuita fieri potest: nisi tãq; ĩcõ uiuiolẽptui no madidi uertigĩbus & intestiorũ dolori bus ab alis duci uelitis. Neq; ueros liberi fieri potestis. Et dum in luxuria & delitis quæcũq; i potestate uestra bona sunt aio cõplectimini: ueniunt communes carnifices: quos uos medicos appelatis. Quicquid sibi in mẽtem uenerit: id dicunt & faciunt. Hi autem q̃ bene medentur: incidunt: uerũt: ligant: intus extraque medicinas exhibent. Et si non ualuerit is: nullam gratiam habetis: sed ds habendam profitemini. Sin minus: medicos accusatis. Potius autem mihi letandum q̃ dolẽdũ q̃ plus scio quam ignorem. Quod mihi contingit: ex quo cum Antisthene sapienti consuetudinem habui: qui cum is dũ taxat qui se ipsum norant diputabat. Cæteros qui naturam: rationem: ueritatem ignorabant penitus contemnebat nulla carentibus ratione & stultis pueris cura adhibita. Allata est in epistola ratio canis barbari cur eius gemendum sit: quousque

græce edocti ueri græci efficiãtur. Nam nunc longe elegantiores sunt: qui barbari uocãtur & loci quem habitant & morũ ratiõe. Nam q græci nuncupantur: apud barbaros moerẽt. Barbari autẽ & fires suas cũseruandas & ad seruandũ se suffecturos arbitrantur. Vobis autẽ nihil satis est. Q ui ppe qui ambitiosi & sine ratiõe & perdite educati uiuitis.

Diogenes Epimenidi

d iogenes Epimenidi preclarorũ oĩum ob uirtutẽ tolerantiam dicit. Audio te domi uentri & corporis cultui idulgentem desidere: & tamen uirtutẽ polliceri. Q uod mihi minime admiratione dignum uidetur. Bonum namque esse secundum Simonidẽ difficile est: polliceri autem perfacile.

FINIS

RENVCCII VIRI CLARISSIMI IN epistolas bruti ad nicolaum quintum pohti ficem maximum proemium.

Olent beatissime pater qui inuigilant

f alicui operi quod ad mores hominũ spectet: uel ad rerum notionẽ seu uite decorẽ: illud principibus seu diis in teris sacrare. Q uem morem nimirum cõmendatione dignum: & ab religione minime alienũ a louis seculo initiũ habuisse: & ad nostra

usq; tempora seruatũ reperio. Nam cũ Iupiter eiecto de regno patre Saturno maiorẽ uitæ partẽ i olympio monte coleret: quicũq; q piam noui inuenissent: quod uitæ hominu usui fuisset: ad ipsum uenibant: ac ei suas iuẽtiones dedicabant. Hunc ipsum morem posteros deinde seruasse exẽplis potissimũ sterilicet. Quippe Esopus fabulator egregius fabularũ opusculũ quod græce cõscripsit: Cresolydorum regi sacrauit. Nicãder quoq; pergamenus autor uetustissimus theria & Alexipharmata uersu exametro edita ad Attalũ pergameum perscripsit. Oppianus alex poeta sui sæculi non obscurus poema suũ de natura piscium uersu exametro compositũ Comodo imperatori uouit. Cui Comodo iulius quoq; Polideuces opus de rerum uocabulis emendatissimũ dedicauit. Idem quoq; alii q̃ plures suis tẽporibus fecisse traduntur. Quos pcensere non datur in præsentia locus. Horũ igitur uestigia secutus quas dã epistolas Marci Bruti græce conscriptas: quo tẽpore ipse & cassius mortuo Cæsare bellũ cũ Dolobella prosyria aliaq; p uintiis sibi p senatũ decretis gerũt: & quas q dã Mitridates uir sane haud rudis: sed in dicendo satis peritus hinc inde dispersas coegit: ac illis p sui exercitatione ingegni caracterẽ Bruti imitando resctipsit. ut in epistola sua inferius scripta dilucide patet:

hisnoctibus proxime breuioribus tuo nomini fecilarinas. Quod nemini absurdū debet uideri. Quippe si illis licuit iuētiōes suas principibus sæcli sacrare: cur mihi fas non sit meas lucubratiunculas illi dedicare: qui in terris uicarius est eius: qui ueræ sapiētiæ est fōs & origo: ac ueri laboris magister & actor extitit & existit? Et maxime cum eius tronum in terris hoc nostro sæculo is teneat: q iure ac merito pontifex appelatur? Propterea quod pōtem quibus uis ad ueræ uirtutis fastigiū adire cupientibus uerbo & opere efficit amotis bellorum turbinibus: & ex agro domini malis fructibus euulsis sismate singulari prudētia sublato: nec minori consilio inquinatione ecclesiæ dei at christianorū ludibrio abolitis. Litteris quoq disciplinarūque studis iam diu exterminatis & flocifactis in sedem suam fauendo pariter ac fouēdo reducti. Et quod maxie mirū ē is ōnibus sūma celeritate cōfectis. Sed de his loco & tēpore cumulatius si uita dabitur & otiū dicetur. Nūc nemium uagetur oratio: redeat quo discessit: Itaq beatissime pater huiusmodi epistolis sāctitati tuæq decet reuerētia offero. Quæ licet sit bres & sine pōpa uerborū. di tamē grauitat si tua sāctitas paulo diligentius aures præstabit. nimiru & procul dubio charas habebit.

Mitridates Mitridati nepoti Ruti epistolas itertū ac sepius sū admiratus

nõ ui dũtaxat breuitatis gratia: sed ceu cuiu
sdã impatoriæ dignitatis caracterem habẽtes
Videtur enĩ nihil existimari clarũ nisi quod
sit magno animo dignum. Ego uero quæ su
per his sẽtio: tibi dubium minie esse arbitror
Et quãq illis rescribi nõ putem apposite posse
id tamen experiri uolui: ut ea rescribendo af-
ferrẽ: quæ singulis earũ congruerent Quod
licet inuentu difficile sit: tum ex fortuna tem
porum illorum nobis ignota: tum & maxie
sententiarũ conditione: quibus tunc tempo
ris populi uersabantur. Non tamen impetũ
animi cõtinui qn parti ex historiis eligẽs: pti ex
secũdis tertisq epistolis q̃ priores subcõtier
ẽt p̃cipiens ipsarum cathalogũ ut qui institui
Quippe natura haud facile est in alienum
concurrere eloquium: cum plenum con se-
qui posse suũ: sit prorsus it difficile. Brutus
itaq cũ milia epistolarũ ut uiro expediebat: q
pluribus gentibus bellum gerebat scripsisset
siue ipse siue quis alius iscribendo p̃bacus: il
las solũ edidit: quas diligẽtius scriptas censuit
ratus ut arbitror p̃fectiõem paucarũ q̃ satis
esse deberẽ Cũ igitur ille in cũctis se imitari ne
quiuerit: quo nã nos pacto similes aliis in di-
cendo esse poterimus? Sed dulcis quædam
passio spes est, quæ mortaliũ aios nõ solũ ad
optata cõsequendum pollicetur quin etiam
ad dẽspata blanditur. Quare cum nihil iam
deesse censeam tibi etiam sine rescripto habe

re maxime opotanti clargior. Vnum tamẽ me non latet: quod cum brutus multis gentibus & populis de rebus plurimis differendo scriberet: uno caractere iure emicuit. quẽ si mutasset: & formulam non seruasset: ceu signo abberrans contemtus fidem amisisset. Præterea quis aduertere debet: quod plerique arbitantur: prælidis esse periose subditis fore scribendum. Sed contumelioſa rescriptio nobis ceu ignauis affert reprehensionem: & humilis oratio in rescribendo minime conuenit. His tamen difficultatibus cõsideratis nõ minus studij ac operæ dedi ac breuem exercitatiõem mihi quidem instituí. Tibi uero prædium non amplum: & a nõnullis fortasse minus appretiandum. Quippe pleraque ante experimentum in admiratione solent haberi: que postea profecta cum dilucide tenentur inconsulte facilia ducuntur.

Brutus Pergamenis

a Vdio uos dolobellæ dedisse pecunias: quas siquidem ponte dedistis: fassi estis mihi in iuram: Si uero inuiti: ostenditis illas mihi ultro dare debere

Pergameni Bruto

p Ecunias dolobellæ cum erat copia nobis dare coacti sumus: tu uero nobis succensei qui eas tibi dare uolumus. Sed quod uoluntamus: id ex inopia efficere nequimus

Brutus Pergamenis

Pecunias quo tempore iussimus cũ nõ misertis nobis: nihil aliud lucri fecisse putetis: nisi ut illas per uim exhibeatis. Itaq; duplex damnũ uos sequetur. Nam æques tarditati sumptus persoluetis: & tanto deterius quãto etiam inuiti & sine gratia quam merito obsequi repertasse tis Quippe non par gratia refertur is qui præsto & in tempore parent: ac illis qui inuiti & non nisi coacti obsequia exhibent.

Pergameni Bruto

Pecuniarũ exhibitio si nobis facilis foret non permitteremus: ut tarditate gratiã perderemus: ac duplici dãno afficeremur Quoniam qui possunt si dare negant: nullam inde utilitatem consequuntur: cum demum inuiti etiam plus dent: & obsequium gratiã perdãt. At probe tenes q̃ cito dare: opus est copiæ facultatisque: & festinatio licet ut geat abinde pia tandẽ superatur. Quare nec æquum nec iustum est: ut qui præ inopia obsequi tardant minus gratiæ reportent q̃ qui ob copiã cito exhibent.

Brutus Pergamenis

Oratores uestri pecunias attulerũt plures quidẽ ut ipsi asserunt q̃ fuerit possibilitas uestra: sed usui nostro lõge pauciores Videte igitur ne plus possitis, ac q̃ petestis minus uelicis.

Pregameni Bruto

m Isimus tibi pecunias usui tuo fortas-
se pauciores: sed multo plures uiri-
bus nostris. inopiam itaque nostram excusa
mus: quod minus quam uolumus pecunia
rum habentes plus exhibemus quam possu
mus alacres.

Brutus Pergamenis

d Olobella hostis est uobis: & uos illi uti
amico contra me exhibitis oia. Q u-
d itaque ex huiusmodi re conquis putatis
nisi æqua illis ppeti q ui hostibus sint auxilio.
Q uipe illis nõ indulgetur: quos errati nõ pœ
nitet prius quam omnino erogent.

Pergameni Bruto.

a Micitæ nostræ cum Dolobella tu cau-
sa & auctor fuisti: qui super hoc nobis
tarde i præsẽtia scribis. Opus enim fuit illius
imperio assentiri, priusquã ppeti quæ dedi-
nauimus. Ceterum uenia non denegatur il-
lis: qui cu norũt. sua errata corregũt.

Brutus Pergamenis

d Ecretum uestrũ uestris ab oratoribus
apud abderam recepi: dũ ibi ex italia exer-
citum expectarem. Ibi uero uestram tardita
tem percipiens longe uos culpaui. Veliem e-
quidem pergamenos iam diu hæc ut eos de-
cuit: diligenter considerasse. In aliis uero de
prõptitudine uos cõendaui: & præcipue sup
ducentorum munere talentorum. Cũ olim

inuiti Dolobellæ quinq̃gita largiti fuistis.

Pergameni Bruto

T cito cognouimus quæ expediebat: & postea non tarde sed quando quitimus: quæ facto opus erant cõfecimus. Nam cũ nobis copia erat: non plura quã quinq̃ginta talenta dedimus Dolobellæ. Nunc uero cũ inopes simus: in triplo plura uolentes tibi cõtulimos: ut certo scias quanta uoluntaria inopũ exhibitio superat eos qui in opulẽtia non nisi coacti inuiti exibent.

Brutus Rhodijs

Anthios cum a nobis defecissent extremo supplicio affecimus: Nam usque ad peruulos omnibus cæsis eorum patriã igne & ferro diruimus. Patarei quia fidi nobis extiterunt: tributa sane relaxauimus: ac liberos & sui iuris esse concessimus. Atque pro restauratione eorum quæ demolita erant quinquaginta talenta remisimus. Liceat & uobis cõsulere ac uidere utrum nos pro hostibus quẽadmodum xanthi: an pro amicis ceu patharei haberi uelitis.

Rhodi Bruto

Anthios pro libertate resistentes cum atrociter tractaueris: non tamẽ patharei imitaturi fumus. Qui muneribus pellecti seruitutem potius subierunt. Sed eorum abominantes fortunam ac sententiam damnãtes in muneribus accipiendis genere sita-

tem animi tenere conabimur. Nam decerin
mus libertatē cū periculo etiā fore præclario
rē q̄ questu & muneribus adipisci cō fugiū.

Brutus chois

r Hodus quidē Cassio iam seruit, ciuitas
sane magis audax quā propris uiribus
firma existens. Lycia uero nobis uniuersa pa
ret: partim belo domita: partim ne extrema su
biret. Q uæ sane optio profuit illis. Nam uo
lentes ea elegerunt uuæ non multo post inui
ti fecissent. Eligite igtur uos utrum coactiū
bello seruire: an nos in recipiendo amici dici
uelitis.

Choi Bruto

n Ec rhodiorum captiuatio qui tua iussa
spreuerant nos sane terret: nec lyciorū
cū adulatiōe prosperitas nobis fiduciā aliquā
exhibet: Q uippe spes atque timor inter ami
cos extimari debent. Sed apud eos qui alieī ef
fecti iam sunt otio cōtemnuntur. Nos autem
qui supra ad te accessimus: id unum prsus do
lemus: si aut minis aut pollicitationibus nos
ut pecora trahere mediteris. V elis igitur ha
bere nos potius aliis in exemplum q̄ aliorum
exempla.

Brutus Chois

n Eque maris sine, nauibus: neque ag,
rorum sine cultu ulla extat utilitas
Itaque operam date ne naues desint nobis,
quoniam & ex mari non plus absque nauibus

commodi reportatur q̃si continue quiuis in harena permaneat.

Choi Bruto

Saepe & frequẽtius cõtingit agricolationem nauigatiõem q̃ a tempore impediri. Q d̃. n. terra ac mare a natura habẽt nõ tamẽ illud deficit. oio. Quare nõ ẽ æquũ id nolle possidere: q̃ licet quãdoq̃ deficiat ad usum sane de facili reducitur.

Brutus Chois

Si pro confederatione missi sunt a uobis: ii mihi renuntiarũt naues modo a uobis parari. Siquidem pro tẽpore paratis. ad quid utiles sint huiusmodi aparatus nõ uideo. Ea apparatio quæ minime in tẽpore fit: non plus conducit: quam inapparatio: quæ penitus inutilis existit.

Choi Bruto

Quod tẽpore belli prius appatus fieri oportet: q̃ belli usus uẽiat: cognoscimus quãi ẽ cõfederetis non est facile cognoscere: nisi multo prius sibi denũtietur: Verũ. n. ipsos apparatus licet tardos: non tam existimes fore inutiles: quippe si i tempore non aderũt poterunt in futurum seruari.

Brutus Trallianis

Quod Dolobellam in agris uestris cum exercitu manere permittitis: si ageremi hi iniuriã minus existimatis: non recte sentitis. Verum. n. si existimattis & statim uti-

hostē inde abire non cogitis eū quē p hoste a nobis expulsum scitis: errare lōge uidēmini. Vel igitur eū abire cōpellatis: uel agere nobis iniuriam fatemini. Quod si eum nō expellitis: uidete ne simul cum eo uos abire cognamini

Tralliani Bruto

q Vod Dolobella in agtis nostris se recep rit & rei p. nostræ ui quāpiā intulerit: nō tamen ea oīo potitur. Nos uero ducē romanorū quibus socii & amici & iub quorum dominio sumus: nō expelleremus: nisi in bellī p̄miū uellemus patria exponere nostrā. At si quis nobis inuitis ui aliq̄ inferret: ope extēderemus dolobellā non nisi nobis uolētibus intra loca nostra metari

Brutus Trallianis

s Cripsimus uobis tēpore superiori q̄ p̄mitētes dolobellā intra loca uestra castrametari multū ac nimiū erratis: atque idē uobis i præsentia significamus. Nā si illū ceu amicum uti in re sua stare p̄mittis: aduersus uos hæc sibi cōceditis: & cū belli fortunæ p̄cipes secū sitis hostes nobis nō uti ros esse constenditis.

Tralliani Bruto.

d Dolobella supra tibi satis significauimus: & nūc i super notum facimus q̄ non i locis ceu suis metatur. Illa. n. nostra sunt neque si quis illa loca sibi tradere uelit: nō nisi iuiti coacti q̄ assēturemur habere Q d si uidemur belli fortua secū p̄cipa: constrictas esse

licito: opponere se illis q humilioribus dominãtur q̃ uirũ ſociun a uiribus urgere: ac ſe ultro romanis hoſtesh oſtendere.

Brutus trallianis

n Vnũtiatũ mihi ẽ q̃ mẽedorus ciuis uester Dolebellæ inimico meo hoſpes & amicus exiſtens efferirit ut ſtra'loca ueſtra eas trametãs: de abire nõ urgeretur & nũc querit ut intra urbẽ cũ exercitu recipetur. Quod Dolobælle p̃deſſe ipſe uel quis alius opatus ſit: id mihi moleſtum nõ eſt. Nec aĩauertendos cuiuſpiã errores errores haĉtenus exiſtimo conſiderata amicititia ac hospitalitate eorũ. ſed ne ĩ antea aliquid aĩa uerſioniſ dignũ p̃petretis ipſũ. Menedorũ e ciuitate ĩ exiliũ eiciatis ueſtro cõmodo & utilitati p̃ſpiciẽtes: ex quo ipſe patriam uendendo ſuũ dũtaxat cõmodũ quæritat. Néque Dolobelam quoquo pacto recipiatis: ſed a finibus ueſtris expellatiſſ q̃ ſi reſiſteret: ui & armis cogatis. Quippe ſi non parebitis: non mediocri opera uos Dolobellam recepiſſe: ſed Menedorum ueſtro ſuaſo huiuſmodi res aggredi auſum fuiſſe putabo.

Tralliani Bruto

n Ec Menedorus nos impulit: ut Dolobella cum exercitu reciperetur: nec antea cum copiis acceſſit: utſperneretur. Atque nos ualde letamur tibi uideri quod non conſilio noſtro Menedorus quippiam agitet

Sane nes cum romanis in amicitia esse q̃primum tassi sumus. Verũ de Dolobellæ hospitalitate ciui nostro succensés: & ob hoc ut e patria abiciatur iubes: Verum armis & exilio ut id rem nostram minime foret. Et maxime quia Menedorus dolobeliæ adhæsit: non ut patriam uenderet: aut principatũ sibi caperet sed absurdum putauit oportunis commodis nõ assistere amico. Tu uero si præclarum esse existimas: sicut certe est: non quærere ulcisci errores: multo præclarius fore putabis: non temere esse credendum: sed in singulis iudicium & examen esse adhibendum. Quod si diligenter effeceris: uidebis non quibus debes te esse infestum: sed illos criminari iquos inimice te regeris

Brutus Trallianis.

q Vas pecunias Dolobella dimisit Menedoro hospiti & amico suo: & si quæ etiam aliæ apud eius liberos depositæ sũt uel apud eos qui post Menedori fugã eius bona acceperũt: ad me stati mittere curetis. Quod si efferent eorum nihil habere. ipsos cum liberis simul & uxoribus mihi destinetis. Quippe non conuenit clementiam meam illis prodesse futurum: qui con hostium merom amici & hospites fuerint: nullã hactenus peuẽ dederunt:

Tralliani Bruto

q Vod Dolobella sumptosissimis bélli tẽ

poribus pecunias congregauerit aut depo
situm fecerit minime est uerisimile. Neq; Me
nedorus e patria fugiens nedum pecunias:
sed p sepulchro domi reliquisse potuit. Mit-
tere itaq; tibi pecunias quæ non sunt aut ho
mines insuntes esset impossibile ac prorsus
absurdum. Non. enī dignum fore putamus
proditionē per tuos tibi inimicos factam ciui
bus nostris usq; ad pernicem obesse futurā.

Brutus Patharei s

d A masipum rhodiorum Nauarchum
post conflictū eorum fugientē a phrae
tis in portum uestrum se recepisse sum fac-
tus certior ab Hermodoro mercatore samio.
Q d se cōtulit eo: nullum uestrum exiltimo
esse peccatum. Sed sibi permanere nec inde
abire pmittitis: mihi ad iniuriam & uobis ad
ignauiam æqu: imputabo.

Patharei Bruto

f Inobis citius q̄ tibi renūtiasset Hermo
dorus nō quēad modū nauigāsi portu
nostro latuit Damasippus eodē mō abisset:
sed rhodiorum cōflictus pars quoq; ipse fuis
set. Tu uero nos æque increpas: ac si ab initio
huiusmōi res nota fuisset. Venia. itaq; dāda ē
nobis finē belli ignorantibus. Q uippe nō ē
uerisimile nos illum recepisse: neq; ignauiæ
utrum p defensione sua uenit ignorasse.

Bructus Cannis

o Stenditis per legatos mihi longe esse beniuolos sed opera sane uerbis minime respõdet: cũ quæ opus mihi: sũt: eorum nihil afferre studeatis. Videte itaq; ne nos q offẽsioni & opibus magis credimus q̃ ex uerbis uolontatẽ uenemur uobis ceu hostibus infestos reddatis.

Canii Bruto

m Irũ nõ ẽ si plegatos beniuolentiã ostẽdimus: & i efficiẽdo quæ opus sint deficimus. Nam unũ ẽ opus studiosorũ: alterũ ẽ i potẽtũ. Q uapp conuenienies est studii affectum magnis cõsiderare: q̃ in opibus defectũ Ac eos existimare amicos: qui ad ea quæ non possunt seduli tamen existunt.

Brutus canniis

s Vbditorũ obseqa blanditiarũ plurimũ actioris primo aspectu pticipa sũt. Sed q̃bus scribimus cũ prũpte: parẽt: hi cõtiã & firmitudinẽ ostẽdũt. Vos itaq; de q̃bus scripsimus uidete ac considerate uti ũalia obseqa puim oia anp beniuolentiã uos officere oporteat: q̃q̃ spes cõstantiæ uestræ mihi satis ostẽdit uos ad usus nostros ppetuo fore paratos

Canii Bruto

s Ides quidẽ beniuolentiæ & non perpetui obseq existit. Ip n. facultatis ẽ opus nõ se ab obseqore trahere q̃bus temporibus adsit facultas. Nos uero si putaremus ex supiꝛibus studiis nostris nõ haberi nobis fidẽ illud

quoq; arbitraremur oēs labores nostros erga te frustra futuros. Verū. n. erga te uti amicitia ficta minime conuenit. Cui si abest timor sē p blanditur: & si adest: adulatione fallitur.

Brutus Gallis

e Onsilia q̄de uestra nihil pēsi: obsequia uero nimiū tarda. q̄sit igitur eorū finis cōsidecate

Galli Bruto

m Atureq̄dem consulere tutum tarde uero obsequi est opus impotentiæ. horum igitur unus est finis. s. uenia.

Brutus Cizicenis

a Rma ex bithinia siue terra siue mari ut in helle spontumceleriter & tute deferantur uidete. quippe si tardius q̄ nobis expedit deportarentur: aut in deportando amitterentur: uel ab hostibus intercipentur, iniuria nobis p̄uos irrogari putaremus.

Cizicēni Bruto

d Ifficile ē arma quidē terra, ppter hostes mittere; mari uero propter ꝓcellas: & quod est difficilimū: tu duo inuicem cōtraria iubes: tutte scilicet & celeriter: tamen neutra in re studium deerit: ut si quid casu forte euenerit: ne nos in obsequendo damnare merito possis.

Brutus Cizicenis

a Rma quo tēpore uoluius nobis delata fuerīt. Pro huiusmōi igitur obsequio

mihi in tempore præstito nulã ꝓponentiã cũ lathomis quæ in ea sunt uobis elargimur.

Ciziceni Bruto

n On spe questus ad ea quæ misimus studiosi fuimus: nec aliis in rebus desides forte putamus: nõ pretio: sed tua solũ cõmẽdatione contẽti. Tamẽsi largitione tibi digni uidemur: magis letamur testimonio tuoq̃ lathomis ꝓponensiorum.

Brutus Cizicénis

o Ratores uestri me in bellum euntem sunconsecuti: atque orantes ut auxilia uobis remitterem impotentiam culparunt ac rei publicæ indigentiam. Verum licet iuri proxima sit necessitas incumbens: tamen cũ antea non miseritis: uunc indilate ac sine mora mittatis: quoniã obsequium uestrum nũc tempus magis desiderat: & quia spem de bello deteriorem percipere uidemini ad impotentiam decurritis. Quam rem ipse audiens lætor: & econtra tristarer: si audirem eos qui probi non sunt quandam habere potentiam. Itaque uiros non amplius socios sed inuitos me uideo habiturum. At uos non lateat quod si contigerit in bello uictoria potiri: graue erit illis qui se impotentes ne forent participes belli ficte ostenderunt.

Ciziceni Bruto

s Tudium erga te nostrum non solum ex his quæ tibi subministrauimus: sed

tuorum erga nos munerum testimonio cō-
probatū satis fidei habere putamus. Et quo
niam mortalium uotis non semper tempora
respondent: necesse est ut in partem inimici-
tiæ impotentia annumeretur. Quæ una ut
uidere licet: magna minitatilonge aduersatur
Verum enimquemadmodum qui sedulo ob
sequuntur in pretio sunt hābend: Sic qui-
ex impotentia ob sequi nequeunt. indigni
uenia existmari nō debē. Sane tu putas nos
d eimpotentia ficte loqui: quasi existimmans
nos non tantum egere quātum egemus: Cū
uiros non socios: sed ministros inuitos te ha
bituru scribis. Sed de uerbis non differra
mus: & huiumodi ualere potius sinamus; Ce
terum si spem belli abicimus. quare in mittē
dis oratoribus tibi obsecuti sumus. Nunc-
uero optima tibi optantes ac etiam per Iouē
expectantes: si de uictoria ut hostes eeris
eiecti. liticiætamen ceu amici erimus parti-
pes.

Brutus Smirneis

p Romptitudo ad parendum cotinua
quidem existens firmitudinem sub-
diturū erga præsides ostendit. Verum qui
obsequi in tempore de ficiunt quo potissi-
me opus est: hi impotentiam & non eorum
sētētiā a ceusāt. Instatate itaq; ea nobis ad
implere quæscripsimus ad bellō opotūa. Qua

in re si uos minus q̃ ꝓbos ostẽdetis putetis uobis nõ profuturam: quæ antea profuit excusatiõem. Quippe nemo putare debet se æqua consecuturũ: cum ipse nõ æquus nec idem cõtinuo sit

Smirnei Bruto.

c Ontinuo posse obsequi opus est uotorum: At ipsis est ex inopia quando q̃ non sufficere ad obsequẽdum. Defectus sane obsequendi non modo instabilitas iubentium efficit: uerum etiam frequentatio tributorũ Nos si in reliquis timore paruissemus id nunc negare non auderemus: Verum nobis econtra euenit quam suspicati sumus Nã cum uoluntas studiosa fuerit de inpotentia non adhibetur fides Quare absurdum est quod tributa magis desiderent obesse quam obsequia prodesse

Brutus Smirneis

x Antii cum capitauarentur sibi misereri nobis supplicarũt Sed erat ut arbitror ualde difficile eos qui spei erant participes posse effugere spei efectum & ex uictoria uoluntatem uenantes æquo errore uersari ut exoppositõ contristaremur Hos itaque oꝫ ditione dignos fore iudicauimus atq; aliis publica uoce preconis notũ fecimus q̃ni si statim nos receperint me nimi ini inimitiorẽ futurũ q̃ fuerim xãtic rẽ fortunis reperierint

Smirnei Bruto.

n Eq; xanthis præstare salutẽ decuit: quã ipsi fortasse aduersaris tradiderũt: aut certe corroborauerunt. Nam quẽadmodum uictoria spem belli oẽm capit: sic profligatiõis affectus in cõmunẽ misericordiam ex humanitate deueninit. Et scire licet quod clemẽt ia eos præparat ad beniuolentiam qui ex profligatione reliqui sunt. Quippe minitatio odium parit: atque mortales in desperationem ex timore sæpius adducit. Verũ misericordia eosdẽ ex odio item ad beniuolentiã trahit.

Brutus Smirneis

a Vxilia uestra uenexunt nobis uictoria iam potius. Sed quod tardius uenerint prorsus lætamur. Nam ad belli obsequia æque ac non uenerint inutilia fuissent. quoniam tarditas post rem confectam æque ualet ac si res multo prius ac iã diu facta fuisset.

Smirnei Bruto

c Ontigit tibi uictoria potiri citius quã auxilia licet celeriter transmissa uenissent. Qua in re quo ad beniuolentiam in efficaces tibi merito dici nõ possumus. Et quãuis tarde uenerint: non æque ad reliqua erũt inutilia: ac si penitus nõ uenissent.

Brutus Milesiis

u Rbi uestræ uenia minime danda est: si quidem pecunis ac militibus indiget. Quippe in tanto populo aduertere debuit ne ad inopiam deueniretur: & ne uiros steri

les tam ignerose haberet: Nec dicere conue
nit fortuna non indigemus: sed salubri coū
silio redarguimur: Quod si in iis que ad uir
tutem spectant nihil exercetis: nec paratis q̄
pertinēt ad potentiam: palam est q̄ immeri
to ciuitas appellatur.

Milesii Bruto

Vrpe est quidem pecunia & militibus
indigere: non illis qui non sua culpa in
necessitate cōstituti sūt: sed multo magis cul
pa illorum qui procul a domo opulescunt in
digentia nostra est q̄ ad supplendū non suf
ficimus: quæ continuo postulamur. Verum
consilio ac fortunis sumus nobis domi satis
ut ciuitas appellemur. Quod si procul ami
cis non sufficimus domi tamen haud indige
mus.

Brutus Milesiis

Suobis in cōmuni arma existunt: ac il
lis nō ut mihi meo iudicio longe erratis
Cum eis uis armorū in usu cōsistat: Nec mi
nus peccatis: si non habentes ea comparare
negligitis. Quippe si qui habent & non ut
untur ualde sunt damnandi: multo maioriq̄
non habent crimine sunt digni.

Milesii Bruto

Non arma sunt uires hominum: sed ar
morum ipsi uiri. Illa enim sine uiris ni
hil ualent. At uiri arma parare ac illis uti pos
sunt. Non ergo utilia sunt is qui parare ne

quecũt si desint: nec illis qui licet habeant: ea tamen uti nesciunt.

Brutus Licis

q Ve uobis apud caunũ instrumẽta mec canica ad expugnationẽ muralẽ naualẽ q̃ existunt: ea omnia Cassio collegæ meo rhodũ expugnãti mittere curetis intra trigĩta dies a die qua uobis præsens epistola redditur uel quocq̃ celerius: ne si deficeretis: quos contra rhodios fecimus apparatus expediat nobis contra uos uti.

Licii Bruto

c Eleti mandato una congruit respõsio q̃cito uidelicet obsequi cõabimur. Itaque opere dicm absit nobis diffinitũ præuenire: ex quo minitando nobis promissa præuenis Erunt igitur instrumenta nõ inutilia licet appareant uetusta.

Brutus Licis

m Achinæ quidem uestræ bello iam confecto ut uetus extat uerbũ delatæ fuerũt: Vos tamen cõmendamus. q̃ in quo termino a uobis trãsmittij iussimus nõ defuistis Sed Cassius ante uenit.

Lici Bruto

c Itiuis quam sperabatur contigit tibi uictoria potiri: nec tarde nobis patere mandatis: si consideres quibus temporibus iussisti: & quibus Cassius quem misisti receperit.

Brutus Licis

x Anthii beneficium meum per ignauiã contendentes in sepulchro desperationis patriã posuerunt. Ad patareis ese mihi cõsili nihil omittũt: Sed omnia curant quæ sunt ad libertatem suam. Liceat & uobis aut patarerũ consilium sequi: aut xanthiorum fortunam eligere.

Licii Bruto

d Olemus quidem xanthios adutilitatis gratia: quam propterea amiserũt quod poenitere non potuerunt. Patareis non essẽtimur: qui prudenter immo foeliciter ea elegerunt: quæ sapere eos decuit. Nos autem non tam stulte sapimus: ut in tam tem fortunam cõtẽnentes imitari eos uelimus: qui in imicitiarum poenas dederũt.

Brutus Licis

q Viuestrum exules xanthiorũ recepe-rint: non molestius facient: q̃ fecerint ipsi Xanthii. At patareis: smirneis: coritis: ac salelitis si qua humanitate eos recipiendo uti uoluerint: permitto. ut inspiciendo Xantios cognoscant opere per effectum sibi probe cõsuluisse: Cum nos amicos elegerunt.

Licii Bruto

x Anthios recipere minime intendimus nisi eos ab ifortũio leuare putãtes uel,

lemus eorum calamitatis fieri participes: & i
nihilo sibi prodesse. At cũ ad patareos: Smir
neos: Coritios: ac fasselitas ueluti adiutores
certiores confugere permittis: cõstato o bru
te, q̃ nõ ita eos libentius dones.

Brutus Bithinis

n Eminiuestrũ grauequideri debet sicũ re:
bus plurimis indigemus: plura etiam ui
demus: quarũ opera a uobis sane exigimus:
quod si tributorum multitudine grauamini
considerare debetis ex rebus a uobis hacten
us exhibitis: quibus laboribus quibus ue sũ
ptibus cõtinue uersemur. Quippe constat
plus laboris illũ subire: qui utitur apparati
busq̃ q̃ ipse istruit apparatus. Nã uestrũq̃
uis uni solũ negocio itẽdit, rei scilicet dome
sticæ. At nos oportet omnibus prævidere.

Bithini Bruto

n On omnia quibus eges ea portigere
nos satis sumus. Nam qua difficultate
apparatus instruantur scire potes ex iumenti
bus quibus continuo uersaris: & super alios
contribuere difficile est: & ad soluendum im
possibile. Cæterum aliorum apparatibus uti
id cum utilitate efficitur. Quod si pro mul
tis te laborare ais: multi quoque conferre de
bent. Quippe licet rei domesticæ solum in
tendamus non tamen sufficimus pro omni
bus conferre.

Brutus Bithiniis

a. Cyllam mihi amicum ad uos trāſmitō ut nobis paretis naues quinquaginta rotūdas: atq; ducentas longas. Nam tot dolobellæ exhibuiſſe teneo. Probe itaq; facietis: ſi cum ipſis nauibus nautas & remiges ac pro ſex menſibus cōmeatum Acyllæ exhibebitis Nec non pro nauibus item fabricandis ac in mare deducēdis ligna & fabros oportūe trāſmittere nō negligetis & maxime cū Dolobellæ in nihilo defueritis.

Bithinii Bruto

f. I Dolobella in capiendo præuenit: nō tibi ut abunde caperes reliquit. Quod ſi quīquaginta & centū naues: nec plures ī ipſa copia coacti uix exhibere quìmus: quo pacto in ſumma redacti inopia quinquaginta & centum tibi parare ualemus: & maxime cum remigibus ac etiā fabris & lignis ad naues fabricandas oportunis ſemel tranſmiſiſſe: cū difficilimum fuerit: iterum tranſmittere: impoſſibile foret. Ceterum dolobella nec p̄fecto effecit cum primum denegaremus nec poſtea cùm dengare nequiuimus ut cōmeatus ſibi deportarentur.

Brutus bithinis

n. Obis ſcribit Acyllas q̄ in nauium apparatu eſtis nimiū acnimium ſegnes: Ego uero non de eo ualde admiror: ſi putat mihi magis opus fore litteris: quibus ī ſingulis

nos culpare non ceſſat quã ipſis nauibus. At contra ſeſe ſcribendo potius culpare deberet Verum enim uos & nunc & antea benigne tolleremus qui non ſponte ſed inuiti multa huiuſmodi pari modo reſiſtentes nobis exhibuiſtis. Quæ ſic geſta fuiſſe ex preſentibus facile coniectatur.

Bithinii Bruto

a Cyllas uidetur eſſe magis delator noſtræ ſegnitiæ q̃ teſtis impotentiæ: Si igitur nos ſegnes cognouit: non utique præſes ſegnitem noſtra ſe caſtigare ſcripſit: neq; nos de eius adminiſtratione ſcribere uolentes pmiſit. Ipſe tamen probe nouit neceſſitatem. noſtram ac impoſſibilitatem Tu uero minis inopiam ſoluere putas: nonæque nobis ſed inutiliter ſuccenſes: quoniamnec ſpes nec timer: ſed ſolum inopia nõ exhibendi cauſa extitit.

Brutus Bithiniis

q Vi non ſponte parent non lucrantur ea quæ exhibere nolunt. Id.n. profecto ualde foret optandum. Sed quæ ſibi debe retur gratiam admittunt. Quare quo pacto uobis ſcripſimus naues parari curate: quas cum rémigibus & debito commeatu in tempore mittatis. Secuſ autem non modo ſuper his dolebitis: ſed gratias nobis habebitis: ſi qua uobis reliquerimus.

Bithini Bruto

q Vi cogunt ut quis exhibeat ea quæ nō
poteſt nō quod iubetur id lucratur: Nā
id foret ualde iucūdū: Sed ī opinando ſubdi
tos plus ualere q̄ poſſūt ſæpius dāmificantur
Nam ſi cogantur ad extremam ueniunt ino-
piam. At ſi ex humilitate indulgētiæ parcitur
& ſpatium reſpirandi datur: tūc ad exhibēdū
facilior q̄s exiſtit. Q uare ſi p̄ uī plus a nobis
exigere putas ſcito q̄ nō q̄ nobis reliq̄ris: ſed
quibus uti poſſis gratiam nobis habebitis.

Brutus Bithinis

q Væ naues mihi opus erant eas cēs ī ma
ri habemuſ exhibētibus lacedemoniis
leſbis: pariterac ſoenicibus, uos igitur quo-
niā p̄pter hyemē in tranſmittēdo eas defeciſ
tis: trecēta talenta p̄ ipſarū ſtipendis cōfera-
tis. Ad quæ deferenda hyems uobis non erit
inpedimento: nec ſecus agatis: niſi me uobis
infeſtum malitis:

Bithini Bruto

n On hyems nobis nauale auxilium im-
pediuit ad quod apparādū pecūias ero-
gauimus: quaī erogatiōe non tibi ſumus ſed
nobis deteſſi. Q d̄ tibi fuerit p̄ alios ſuppletū
gaudemus. Veniam tamē petimus: q̄ prop-
ter fortunam tardi fuimus: & propter ſum-
ptus inopes exſtimus. Q uippe non poſſu
mus ex nauibus conficere pecunias: quē ad-

modum ex pecunis naues confecimus.

Brutus Damæ

a Armis & pecuniis summopere indigemus: quæ uel quam primum trãsmitte uel ea nobis denega

Dama Bruto

a Deos trãsmittendi officiũ spectat: quibus rei copia existit. Sed qui indigẽt q̃ exhibere neq̃unt: id eos denegare necesse est

FINIS

REVERENDISSIMO DOMINO SVO DOMINO. A. TT. SANCTI Chrisogòni presbitero cardinali uerdẽ. renutiu se comendat

h yppocratis Choi cuius maximũ extat in arte medendi nomen quasdã epistolas nõ contẽnẽdas e græco trãstuli in latinum pridie q̃ curia p̃ peste uitãda ab urbe recederet: Ac sanctissimo. D. N. Nicolao papa Q uãto in scripsi. earum epistolarum copiam dominationi tuæ p̃ debito meæ erga re deuotiõis transmitto, Nec minus pro egregia & singulari eruditiõe tua in omnig e nere studiorum Q uod opusculum siquis diligentius legerit: comperiet profecto ipsum Hyppocratem non modo in curandis cor-

poribus magnum fuisse: sed in dicẽdo nõ lõge iteriorem: & supra cæteros extitisse iucundũ. Quare hylari fronte hocipsũ opusculũ suscipere uelis: nec despicias q̃si uolumẽ puũ. quippe pusilla reperiũtur aliq̃do multo p̃cioliora q̃ magna & ãpla corpora. Q d̃ i lapidibus p̃ciosis uideri licet: nec minus apud Statium i suo maiori poemate quod i scribitur thebais: ubi Homerum imitatus de Tideo ait

Maior in exiguo regnabat corpore uirtus.

Vale.

PREFATIO IN EPISTOLAS HIPOCRATIS MEDICI PRAESTANTISSIMI E GRAECO IN LATINVM PER RENVTIVM TRADVCTAS AD NICOLAVM. V. PON. MAX.

PHilippus mediolanẽsis uir i termedẽtes nostri tẽporis prestãtissimus beatissime pater cũ ipsũ iure ueteris i ter nos amicitiæ uisitarem: & multa ut mos est de studiis humanitatis ultro citroque uerba fierẽt demũ me rogauit ut quãdã Hyppocratis uiri in arte medẽdi apud græcos clarissimi ad Democritũ sui temporis philosophũ nõ obscurũ epistolã emendarẽ corrigerẽq. Quoniã nõnulla existerent: quæ inter se cõstare nõ facile uidebantur. Ego uero ut illi obsequerer

quem pinde ac pater ſemper colui & obſerua
ui: hunc laborem l bens aſſumſi. Sed cū epiſ
tolam illam græce latine quæ legerim: cogno
ui nō emendatione opus eſſe: ſed explanatio
ne: qua nullam cenſui dari poſſe meliorem:
q̄ cæteras epiſtolaſ ſuper eadem materia ab e
odem conſcriptas efficere latinas. Itaque his
brumalibus noct bus pxime ſupioribus il
las e græco tranſtuli in latinum. Q ue ante
quam ad alios ſe conferant cē ſui decens fore
ſimul & eongruū ut prius ſanctitati tuæ ſe of
ferant: eidemque procidant: ceu litterarū pa
rēti: ac uti bonarū artiū aſylū te adorēt. Q ua
reſi ſanctitas tua parē audientiā illis præſtabit
quā ceteris quotidie præſtat: licet-n. hoſpi
tes peregrinæque ſint: & coo in ſula loco hu
mili profectæ: latinis tamē uerbis nōnulla af
ferūt: quæ doctorum hominum auribus di
gna fore iudicabis. Et ut pleuius intelligātur
ſuo loco inſerui epiſtolam diſputationē Hyp
pocratis ac Democriti continentē: quam ſu
pioritēpore trāſtuleram & ſimul argumētū
quod aptiori ītelligentia ſup ea confeceram.
Sed iam humiliter ſupplicant ut cadē ſancti
tas tua æquiſi auribus eas romano ſermoo
loquentes audire dignetur.

Incipiunt epiſtolæ foeleciter

Ex Regum Magnus Axtaxerſes Deto

Salutē Morbus q̄ nomine appellatur pestis nostrū inuasit exercitū: & cū plura sæpius feciſſemus remedium nullum hactenus est datū. Quare tecio rogamus: ut aliquod adiumentum nobis q̄primum transmittas siue ex his quæ natura habentur siue arte proueniunt: siue eiusuis hois peritia: quo morbus hic curari queat. Transmittas igitur q̄primū potes atque q̄tū potes hunc morbū coerce. Quā re nec ipē se nec muneribus parcas: nā totū longe serpit exercitū crasſū quēdā ac graue soporitū inferens: & cum hostem feram bestiā habeamus: nō pugnando expugnamur Quippe pecora interimit: & q̄plurimos ita ifficit ut nulla cura sanari possint: atq̄ tela in diē acerbiora iaculādo immittit. Quasu pre qd sētiā aut dicā nescio: nec quos cōsulā sane habeo. Quamobrē nō desistas dō ec hæc omnino q̄primum aduora pficias. Vale.

Petus magno regi Artaxersi p. S. d.

Morbi pestiferi epidimia naturæ adimētis haud quaq̄ soluitur: Nam q morbi naturaliter generātur: illos natura ipsa p sese iudicando curat: Sed q epidimia ꝓueniūt curantur ex arte: quæ corporū modum articio se inq̄rit. Hyppocrates uero medicus natiōe doricus: patria chous: patre eraclid natus quē Eraclidē genuit Hypocrates, Hypocratē gnosidicus. Gnosidicū Nebrus, Nebrū Socrates Socratē theodorus, theodorū Cleōsada cleo

missa dâ Crisimâ de huic morbo medetur qp
pe diuino quodâ ingenio præditus ex paruisq
busdâ uulgaribusq rebus maiorẽ quandâ
artẽ usũ medẽdi p duxit Diuinus, p fecto Hyp
pocrates a Cryssimida rege nobis q dẽ nonus
existit: ab Aesculapio uero duodecimus:
Sed ab ipso Iouenimirũ uigesimus. ex ma-
tre isuper Prassithea Fenerat s filia: de domo
eraclidarũ natus. itaq ex utroq semie a diis
genus uir diuinus Hyppocrates ducit: cum
ex matre ab aesculapio: & expatre ab Horacli
de descendat: medẽdi sane artem apud patrẽ
Eraclidem & eius auum Hippocratẽ didicit.
Verũ ab iis quedâ medẽdi principia hausit: q
solum illos tenuisse merito quis credere pot-
est. Verum enĩ naturali quadam ingenii acri
tate fretus uniuersam artem plene & exacte
ipe complexus est. Hic profecto animi gene-
rositate maiores suos tanto excellit: quanto f
facultate artis quampluri mum differt ab illis
Quippe nullum extat genus ferarum terra
marique: quibus moreales curando ceu Tri
ptolemus semina: ita aescula p adiumenta di
spargit. Quare plerisque locis sibi sacra ha-
bentur. Et apud athenas æquis honoribus
cum Hercule & Aesculapio ueneratur. Hu-
nc igitur ipsum uoca: cui tantum auri atque
argẽti dari iubeas quantum uelit. Hic enim
nouit non uno modo morbis mederi. Hic
est sanitatis pater. Hic uitæ mortalium salua-

tor. Hic doloris expulsor. Hic diuinæ scientiæ simpliciter dux.

Rex regum magnus Artaxerses Hystani hellespõti præfecto. S:

Hyppocratis medici coi qui ab Aesculapio ducit originem gloria artis ad nos iã usq; peruenit Dato igitur tantum auri quantum uoluerit aeccæterrarum rerum quibus indiget non minus abunde: atque illũ ad nos mitito Erit. n. pari in honore cum uiris apud persas prestantissimis. Insuper si quis alius per europã uir egregie prestãs reperitur. Illũ domui regiæ efficito amicum pecunie minime parcẽs Quoniã uiros qui consilio ualeant nõ est facile inuentu. Vale.

Histane Hippocrati. S. p. d.

Vam rex te idigens epistolam misit: tãi præsentia tibi trãsmitto. Ad q̃ respõde q̃ primũ ut mature regi rescribã. Vale.

Hippocrates medicus Hystani. p. S. d.

On secus ac tibi scribo regi rescribas: q̃ victu uestę domõ ac cæteris ad uitam necessaris sufficienter fruor: nec mihi fas est a perssis pecuniã acipere: nec uiros barbaros a morbis curare qui græcorũ hostes existũt

Incipit epistola sup Democriti cura Hippocrates Abderitarũ senatui. S. p. d

Iuis uester Melissagoras choum uenit quo die contingit sceptri assumptionẽ

fieri: & annuæ essent nundinæ: ac põpa sum
tuosa apud cyparissum: quam deo agi moris
est p eos ad quos sacra spectant. Sed cũ testia
re ex uerbis & aspectu. Melissagoras uidere-
tur: persuasus id quod res erat: lectis letteris
uestris admiratus sum: q̃ de uno homine to
ta ciuitas turbaretur, nõ secus ac ipsa ciuitas
foret homo unus. Beati profecto illi sunt po-
puli: qui uiros probos sibi cõstituũt pugiles
ac defensores & nõ turres nec moenia: sed ui-
rorum sapientũ sapientia consulta. Ego qui-
dẽ arbitror artes esse gratias deorũ homines
uero opus naturæ. Vobis igitur uiri abderi-
tæ haud sit molestũ: si mihi uideor non a uo
bis sed ab ipsa uocari natura: ut ipsius opus
q̃ morbo ne pereat in periculo est: curẽ. Itaq̃
in curando democritũ naturæ ac diis parebo
prius q̃ uobis: si morbus quidẽ é: & nõ error
quod equidem magis cuperem. Nam maio-
ris uestræ erga illũ beniuolẽtiæ signum esset
si ex sola suspitiõe tãtũ turbarẽini. pecuniã ut
ad Democriti curã ueniã: nec natura nec ipse
deus mihi pollicetur. Quare uiri abderitæ
nec uospecuniã mecũ agatis: q̃ potius artis li
beræ liberũ opus p gre lidum tratis. Quipe
q̃ mercede curãt: hi scientias seruire cogũt: & il
las liberas merced efficiũt seruas: atq̃ ut mos
ẽ: cũ ad curã ueniũt: q̃d morbus difficillimus
sit aliqãdo mentiũtur: quãdoq̃ ceu sit facilis
accedere negant. licet polliceantur: & sæpe ue

niunt item non uocati. Misera porro mortalium est uita: quos intoleranda lucri cupiditas ceu uentus hyemalis continuo uexat: q̃ cupiditas cũ insaniæ morbo grauior si. Vtinã ipsi medici illã potius curare scirem̃t que licet noceat & ægrotare faciat. Beatos t. men efficere existimatur. Ego ãt puto aĩ morbos ex uehemẽti isania p̃crear q̃ mẽtibus hominũ opiniones & fantasias quasdam imprimit: a quibus ne n̄ nisi per uiri tutem quis se p̃gãdo sanatur. E quidẽ si uiri abderitæ diues efficiuelim non decem talẽtorum gratia ad uos uenirem: sed ad magnum persarum regem: apud quem populi & homines fortũis ac diuitiis abundant accessissem accitus illuc ad pestem curandam Sed quia regio illa hostis græciæ existit: a morbo pestifero illam liberare nelui & quantum in me fuit: barbaros expugnaui. Erubescerem profecto a rege pecũiam accipere: qui patriæ esset infestus. Quam pecuniam ceu pugil ac defensor græciæ abiecĩ. Quippe non sunt diuitiæ pecuniam undiquequærere. Nam magna uirtutis misteriai iustitia consistunt & non in his quæ fodiuntur: sed illis in rebus quæ omnino patent & in agendo uersantur. Nun igitur putatisæque turpe haberi hostes & amicos mercede pariter curare. Sed non hoc mõ mea sese habent. Quoniam ex morbis fructum nõ percipio. Democriti nen libens mentis excessu

audiui: qui si bene ualet amicus est mihi. & si ægrotus a me curatus, magis amicus erit. Audio illũ constante & benemoratũ esse atq; dei us reip uestræ Vale

Hippocrates Philopœmeni. S p.d.

LEgati qui reip. litteras attulerunt, tuas quoq; mihi reddiderunt: quibus cum mihi hospitium & cætera ad usum necessaria polliceris: lætatus sum ualde. Veniam fortuna fauente ac etiam spe meliori q̃ existimaueram ut i rescribendo tibi significaui. Nam nõ insaniam esse duco; sed quoddam animi robur excessium uiri: q nec liberorum nec uxoris nec cognatorum: nec rei cuiusquã curam gerit. & qui sibi fidens die ac nocte in antris plurimum uel sub arborum umbra uel mollibus herbis uel iuxta tacitos aq̃rum riuolos degit. Huiusmodi & alia multa melencolicis eueniunt: qui taciti existunt & solitari ac desertorum studiosi locorum: mores hominũ uitantes & aspectum suorum ceu extraneorum declinantes. Nec alienum est eos qui doctrinæ solũ uacant cæteras curas ob sapientiæ studium abicere. Nam ceu serui & ancillæ quũ absente hera tumultuãdo, iuicẽ alter cãtur si repente hera supueniat: remissi subito quiescũt. Eodẽ mõ animi hoium affectus uitiorũ miinistri cũ sapientiæ cõspectus illuxit, ceu seruiabdicant se. Itaq; studis sapiẽtiæ dediti cupũt antra & tacita loca: non quia penitus sin

a mentes: sed actionū humanarū quietis desi
derio cōtētores. Quippe mens externis cu
ris percussa cupit quietare corpus & tunc ad
quētē se statim cōuertit. Denae i diluculo tur
gēs secū ueri locū circūspiciendo inqrit. Vbi
nec uxor nec liberi nec mater nec germāi nec
cognati nec serui nec aliud quippiam adsit: q
pturbationem aliquam afferre possit. Et quæ
perturbationem excludūt: illis in locis se libe
ns committit, nec turbulētis se appinqua
re audet ob reuerentiam rerum earum quæ
illic inhabitant. Habitant autem locis in illis
artes: uirtutes: dii: demones consilia: scientiæ
& magnus polus rapacissimus astris illic per
petuo defulget. Quem in locum Democri
tus forte rerum urbanarum tedio & maiori
quodam sapientiæ studio ceu porro exulans
se contulit. Et quia solitudinis est amator: in
sanīæ morbo laborare putatur. Sed ab aeri
tæ student pecunia se ostendere quod Demo
critū haud inteligunt. Verum tu amice Phi
lopomenes nobis hospitium para. Quippe
reipublicæ illi perturbate turbationē denuo i
ferre noluerī & maxie cū ab antiquo amicū
præcipuum ut pbescis te semper habuerim.
Vale.

Hippocrates Dionisio. S.p.d.

a Vt apud Alicornassū amice me expeta
aut ipse ueniendo præueni. Nam Dem
ocriti gratia abderam omnino eurdū est mihi

Ad quẽ ægrotantẽ a ciuibus suis publice sum
uocatus. Quorũ affectio ea est: q̃ uerbis ex
primi nequit. Nam cuncti ueluti una sit ani-
ma æquæ simul ægrotant. Quare ipsi cura
indigere uidẽtur. Ego quidẽ reor q̃ haud sit
morbus: sed excedens quoddã disciplinæ stu
diũ Nec re uera excedens: sed ab idiotis sic re
putatũ. Quoniam nũquam nocet excedens
uirtutis studiũ. Morbi uero huiusmodi opi-
nio prouenit ab eorum qui iudicant tardita
te. Quisq̃ sane opinatur quæ ipse nõ habet:
si alius abũdet: illa quodãmodo excedere. Et
forte timidus fortitudinẽ putat esse excessũ
Et auarus magnificẽtiam & õnis defectus ex
istimat uirtutẽ omnẽ esse uitiũ excedẽs. Ego
aũt cũ illũ uidero: & eius uerba audiuero: rẽ
melius percipiam. Tu uero Dionysi ut ueni-
as stude. Nam donec redeo ut hic i patria mo
reris uelim: & rerũ meaꝝ um curam habeas:
atque ciuitatẽ ante omnia gubernes. Ad hec
accedit quod non uideo qua fortuna hic an-
nus salubris est: & naturam teneat antiq̃ cũ
nõ multũ morbis abundet. Quare ad sis
Domũ enim meam eõmode habitabis: quo-
niam mihi hac mea abitione uxor apud eius
parentes permanebit. Prospicies tamen ut
contines degat: ne propter uiri absentiam
aliis intenderet. Et licet a pueritia fue-
rit honesta: & progenitores habuerit ur-
banos: & patrem habeat uirilem: uitiorũque

oſorē: ſed lōge tamē ſenex eſt: & mulier caſti
gatione ſemp̄ indiget: quæ eſt natura intēpe-
rātſ & ſicut arbor aſſidue pullulat niſi aſſidue
caſtigetur. Ego autē puto q̄ ad mulierē cuſto
diē dā amicus q̄ parēs ſit diligētior. Na nō idē
amoris affectus amico ē q̄ & parētibus. Cu-
ius rei gratia corrigēdi tēpus ſæpius nō tenet
Quippe ſi oī re ille ē prudētior q affectu ani
mi caret mō ſit beniuolus. Vale

Hippocrates Damageto. S.

c Vm rhodi eſſē apud te Damagete uidi
nauem illam qua ſolis inſcriptio ineſt
prora: & cōtextu probe ornatā ac perplures
foros habentem & eius remigiū fabrefactū
& ueloxac tutum tu lōge laudabas. Eam igi-
tur ſi fieri poteſt: non remiſs ſed alis armatam
nobis tranſmitte. Res.n. urget amice. Nā
abderam nauigare oriſſime ueli: ut ob Demo
critū languētē languēti medear ciuitati ſuæ.
De cuius uiri fama iam credo audiuiſti. Hūc
patria inſanie morbo egrotare exiſtimat. Ego
autē ueli imo cupio: eū certe nō ægrotare: ſed
ciues ſuos ſic opinari. Nam ſemper ridet in-
quiunt: & cū ridere nunquam ceſſet de qua-
uis re: ſignum inſaniæ eſſe cōiectant. Itaque
amice amicos tuos apud rodū mōeas: ut mo-
deſte & non multum diffuſe rideant nec ni-
miū moerant: ſed huius rei medium teneant
Vt hoc faciens aliis comis: aliis ſtudioſus ur
turis & curioſus exiſtimeris. Malū pfecto ē

Da magete de quauis re ridere. Malũ quę q̃ est modum excedere. Q uod si semp fiat longe est deterius. Atqui dicerem sibi. Nunquid Democrite qui ęgrotent qui moriuntur: & qui iam mortui sunt: & qui obsidẽtur. & qc quid mortalibus accidit mali: tibi præstant materiam ridendi? Non deos oppugnas: cũ in mũdo duo sint præcipue molestia & gaudiũ: quorũ q̃ alterũ abiceris beatus tibi uidris At fieri nequit. q̃ aut mater aut pater aut liberi aut uxor aut amici quandoque nõ ægrotent. At tu ob tuum risum ceu õnia salua sint: foelix ac beatus existere putas & si quispiã ægrotet rides: si moritur gaudes. Et siquid aduersi audi: lætaris. Itaq̃ improbissimus es & a sapiẽtia plurimum abes. Si putas huiusmodi haud esse mala: superabundat in te bilis democrite. At ego uideor esse Abderites: sed patria longe ẽ prudentior: Verum de his magis trite: ibi differemus. Sed hoc ipso tẽpore quo ad te scribo: nauis p̃fecto tardat. Vale

Hippocrates Philopomeni. S. d. p.

Vm intentus & cogitãsq̃ de Democrito qęscerem: illa ipsa nocte circa diei ortum somnium somniaui: quo nihil difficultatis esse arbitror. repente sum expertus. Videbar. n. uidere Aesculapium ac ipsum prope adesse apud abdere portas conueneramus. Verum ipse Aesculapius non suauis neq̃ mitis ut ex

eius statuis uideri licet uidebatur. Sed forma acer & aspectu non minus terribilis. Sequebantur aũ illũ dracones re uera serpentibus amplioresq; & ipsi festinantes lõgo quodam tractu sicut p loca deserta & cauas ualles sibilabant. Post eum amici cistas habẽtes farmacorũ pbe obturatas ueniebant. Ipse uero deus manũ mihi porrexit: quam libẽti aĩo accipiẽs rogabam ut mecum ueniret & ut in cura Democriti me nõ relinqueret. At ille inquit. Nõ mei præsentia indiges: sed deus mortalium aĩq; immortalium in ipsa cura tibi assistet. Tũ ego retrouersus aspicio mulierẽ magnã & formosam comas splendide & appolite cõptam. Nam eius oculorum orbes eo splendebant: ut astrorũ splendor esse uideretur: & deus ipse iã abierat. Verũ mulier illa manu me capiẽs molli quadã blanditia mihi bã licos peiuitatẽ me ducebat: & cũ ppe domũ ubi uidebatur hospitiũ esse uenius: ut ũbra recessit solũ ingens: Eras te cõueniã apud Dẽocritũ. Deide cũ loqueret. uersus est. Ego oĩ quã rogo te optima mater: quis es? & qua te apellẽ nomine? Et illa ridens ait. Sed hæc q̃ præcedere uides. Stamus n. alia quædã mulier apparuit nec ipsa quidem mala sed austera: ac longe insolens: opinio inquit uocatur: & apud ab deritas habitat. Sed cũ surrexi: mecum tõnũ examinans. Puto Democritũ me dicp nõ egere: xequo ipse deus morborum curator abiit:

ceu nõ habẽs q̃ d curaturus esset. At ueritas apud Dẽotritũ q̃ ipse sãus pmanet. Verũ opinio q̃ ipse sit infirmus apud abderitas existit. Hæc uera esse arbitror Philopomes: & certe sunt. Non enim me fugit quid somnia significẽt. & præcipue cũ ordinem seruant. quippe medicina uaticinio cognata ẽquoniam harum duarum artium unus est parẽs Apollo q̃ nobis progẽitor morbos futuros prædicit & ægrotantes curat

Hippocrates Crateuæ. S. p. d.

Scio te in herbarum uiribus cognoscendis optimum esse tum tuo studio. tum gloria maiorum tuorum o amice: ut a Crateua actauo tuo nihil tibi iam desit. Nunc igitur si unquam alias quot & quales potes: sane .n. necessitas urget: colige hærbas: atque illas mihi q̃otius mitte unius uiri causa: q̃ quidem abderita: sed nomine Democritus: uti tota ciuitas æque ponderat illi insaniæ morbo ægrotare aiunt: & nimirum purgatione indiget. si res sic se habet. Sed licet credamus quod nõ erit opus medelis tamen undique medicum oportet esse paratum. Hærbarum uero uim sæpius apud te non secus sum miratus ac rerum ciũ natura dispositionemq̃ & sacrum terræ situm. Ex qua animantia plantæ alimenta fortuna ac ipsæ diuitiæ proueniunt. Quas res utinam terra mortalibus denegaret. Quippe plus habendi cupidita-

quo se uerteret nõ haberet. Neq; abderitæ de cẽ talentis me nũc p medico accirẽt: mercẽnariũ quẽpiã allicere putantes. Vtinam Crateua amaramhuius cupiditates radicẽitus extirpare posses: ut nihil reliquiarũ ex ea rẽ aueneret, quoniã aíos hoíum simul cũ corporibus purgaremus. Sed ista qdẽ optanda sunt. Tu uero nunc sísistas & herbas mõtibus ac altis in locis natas præcipue colligas. Nã efficaciores sõt & acutiores q̃ quæ in locis humidis naſcũtur pp terræ dẽsitatẽ atq; aeris subtilitatẽ. Q d̃ si tu nõ id agũt uiuacius flores tamẽ illarũ legere conaberis: quæ iuxta lacus & loca uiginosa exiſtunt: ut puta iuxta riuos ſue iuxta eos qui apud nos fonticuli uocantur. Nã q; nõ sint ita efficaces: nec tantæ acuitatis & humoris dulcioris p̃ compto habemus. Itaq; de quibus humor siue sucus exprimi debet: oẽs ille uasis uitreis fac deferantur. Sed quarũ herbarũ folia aut flores usui sũt habendi in uasis coctilibus p̃ be obturatis deportẽtur. Ne uẽtorũ flatibus agitatæ tanquam exanimatæ uim propriam medẽdi amittant: & eas ad nos q̃ ocius mittas. Accedit q; huic rei tẽpus hoc ueris totius anni longe congruũ est: & ad præfatam insaniam curandam necessitas me urget quippe cum dilatio cuiq; arti aduersetur: medicinæ uero q̃ maxime: in qua ipsa tarditas sæpe affert periculum uitæ. Nam qui curantur eorũ uita tẽpora exiſtunt: quorum obseratio est ipse finis.

Spero tamē sic alia cura Democritū sanū fore
Si uero quispiam sit defectus: is aut naturæ
aut temporis aut alia fortasis causa contigit.
Multa, n. cū simus mortales nos latent: quæ
eū neq; diligentia neq; alia ratione uerū tenea-
tur nos ad incertū ducunt. Vis igitur omnis
a nobis aggrediāda est. Nā qui sunt in perī-
culo: ea quæ possumus sibi nō sūt satis quin
quæ nō possumus etiam magis cupiunt. Ad
duo fere pposita nos semp mittamus. Vnū
quidē hominis: alterum uero artis: Sed horū
primū est sane incertū: Alterū scientia diffini
tum: Quibus duobus opus est quoq; for-
tuna. Quoniam id quod purgari debet non
omnino cōprehenditur: & nos ad stomachū
purgandū statim suspicientes medicinæ mo-
dū ad incognitam hois naturā coniectamus
Nō. n. una & eadē natura omniū est. Et natu
ra cuiq; aliquid tāquā proprium semper diffinit.
Præterea nōnunquā in ipsis herbis serpen-
tes insidendo eas infecerūt: ac spiritū interio-
rem circū illas insufflarūt. Huiusmodi qdem
herbæ nocumentū n ꝑ salute inferunt ac spi
ritū: nisi quapiā nota aut odore ferino & atro
signū appareat. Quo circa ars ipsa ꝓpter for
tunæ casum frequenter decipitur. Certiores
igitur sunt purgationes: quæ per elleborū fi
unt: quibus Melāpuū adnatarū Preti: & An
ticereū ad Herculis curā uios fuisse narratur
At in Democrito nulla huiusmodi cura ute-

mur. Verum sapientia sibi erit efficacissima medelarum.

ARGVMENTVM

Democritus Abderites inter philosophos sui temporis clarissimus, familiæ ac suorũ tedio ciuitũ omissa uita ut sic dicam negociosa heremũ petens: quil ceus nõ lõge ab urbe Abdera distabat: se totum ocio tradidit. Atq; supquibus uis hominũ actibus rideret cõstituit. Quã rem cũ ciues sui aĩaduerterent putantes illum mente esse alienũ: legatiõe & epistolis Hippocratem choum ĩ arte medẽdi eximiũ ad curam Democriti ceu insanientis accersunt. Quã curam assummens Hippocrates Abderam nauigat. Vbi quæ acta & quæsita de se ac dẽocritũ dicta sũt. Damageto cui rerũ suarũ curam domo abiens cõmiserat præsenti epistola significat sic scribens

Hippocrates ceus Damageto. S. p. d.

Quod suspicati sumus: illud nimirũ Damagete fuit. Nõ enĩ exciderat mẽte Democritus: sed mẽte alios lõge ãteibat. nos q; sapiẽtiores effecit: atq; p nos mortales reliquos oẽs. Mi li tibi nauẽ charissimeq; ut accubi uerit redicatur post solisi signe apponas etiã salutis. Quoniã cursũ pspere uelo ita celeripsecit: q; quo die meitu tum pmiserã: eo ipso die Abderam applicui. Quo cũ uenimus: uniuersos ciues ad urbis portas astare frequentes cõuenimus: ceu nõ de nihilo nos expectã

tes: nec uiros tantum: sed etiã mulieres: senio
res pariter & iuniores: atq; p deos infates pu
eros ipso uultu moerorẽ significantes. Hic q
dem sic se habebant pinde ac Democritus in
sanieret. Ille uero eo tẽpore acrius philosopha
batur. Vt aũt me uiderunt: ut si sunt pausillu
lum respirare: atq; optime sperate. Verumeni
Philoppomenes ut me domũ duceret insta
bat. Nã ut apud eum diuerterem scitu plebis
erat cõstitutũ. At ego inq; o Abderitæ nihil ex
tat mihi negocii: nisi ut Democritũ uideam.
Q d cũ audiuerũt: me laudauerũ: lætatiq; sũt
duxerunt me cõfesti p forũ urbis medũ. alii
seq; sol: alii hinc inde præcurrẽdo. Iupiter rex ad
unum uociferantes auxiliare: cura Ego uero
eos hortabar: ut bono essent animo uelut ni
hil mali tũ: tẽporis adesset: & si q lesset: illud
facile posse curari. Q uæ cum dixi: abii. Nam
domus nõ lõge aberat: imo urbs ipsa nõ mul
ta quidem erat. Cuius prope muros inhabi
tabat Democritus. Nam cõtra urbis turrim
quidam eminens collis extabat altis ac densis
populis amoenus: unde Democriti statio ui
debantur. Ipse uero sub patula frondosaq; pla
tano solus in amictu crasso assũptus pallẽs tẽ
uis atque tõsus barbã i lapidea sede sedebat.
A dextris aquila quedã iugis e colle decurrens
lenis resonabat. Q uem supra collem ut suspi
cari potest: erat locus nymphis sacratus: ui
tibus ex se natis lõge umbrosus. Eo tempore

Democritus librum egregie ornatum sup ge
nibus habebat: & alii q̃plures circa se humi ia
cebant. Coacerua uerat animalia plura: atq; il
la p totũ diſciderat: & aliq̃do se inclinans cur
ſim ſcribebat: Nõ nunquã se continens & in
tra se cognitans a ſcribendo ceſſabat. Hoc cũ
fecerat: parũ poſt aſſurgens cogitãdo deãbula
bat: & aĩ alium uiſceribus inſpectis: ſuoq; lo
co depoſitis denuo reſidebat. Abderitæ uero
moeſtiq; me circum aſtabant: & a lacrimis se
uix cõtinebant: Proſpice inquit Democrite
uitam q ut uides captus eſt mẽte. Nam quid
uelit aut faciat neſcit: atq; illorũ quiſpiam De
mocriti inſaniam aptius oſtẽdere uolẽs ei ula
uit uoce acuta iſtar mulieris ſup nati funere
gemẽtis. Alius pinde ac quẽ genuerat educa
uerat ue coram trucidaretur lugubri ululatu
clamauit: Q uẽ gemitũ cũ audiſſet democri
tus ſubridẽs ac quodam mõ deridens paulũa
ſcribẽdo ceſſauit: atq; caput ſæpius cõcuſſit.
Tũ ego inq̃uos Abderitæ hic manebitis: E
go enĩ cominus p̃fectus ex illius ſermõe mo
tuq; corporis quid morbi p̃tiatur exactius p
cepero. Hec cũ dixiſſem e colle qui erat decliuis
& lubricus innixus etiã uix ueni ad illũ. Q ui
cũ prope acceſſi celerrime ſcribebat. Steti ex
pectans donec a ſcribẽdo ceſſaret. At ille parũ
ſcribendi curſum omittens meq; ſecus aſſiſtẽ
tem aſpiciens inquit. Saluc hoſpes. Et tu p̃u
mum uir orum ſapientiſſime inq̃ Democrite.

Tum ille uerius arbitror q̃ me nomine nõ
appellasset inquit. Quo te appellas nomine
Nã ex ignoratia in nomini te hospitẽ nocui
Hippocrates inq̃ ab̃ nomen mihi medicus est
Tũlle. Ex Aesculapii genere inquit. Etiam tui
ẽ arte medendi ad hos pmagna ãtiq̃ pertinet
Sed quæ causa te huc adduxit amice. Verũ
te oia sede. Vide q̃ hic foliorũ acervus uirens
ac mollis ad sedendũ iucundus. gratior ap̃ eo
to q̃ uidiola fortunæ lectula. Cũq̃ sedisset de
nuo inquit priuatũ an publicũ te huc adduxit
negotiũ dicas apte. Nã quod portero præsta
bo tibi officiũ meũ Tunc ego inq̃ ut te uirũ
sapientẽ uiderem. Hæc tuæ causa fuit. Occa
sionem patriæ præstitit cuius legatiõe fũgor.
Tũlle inquit: gõsti po primũ ueteris hospitio
Tũ ego illũ per õnia experiri cupiens quãuis
iã ianua nõ uideretur: inq̃ quẽ uestũ nosti
Philopomenem. Tũlle inquit. Quidnã mor
si demonis ais filiũ: qui secus habitat Mercu
riũ fontẽ. Istũ ipsum inquam: quo iam abanti
quis hospite utor. Verũ tu Democrite me
tuscipe hospitio meliori: atque in primis ex
pone quid sit quod in præsentia referebas.
Tum ille pusillum ãs continens de insania
inquit. Tum ego Iupiter rex inquam ad ci
ues in tempore scribis. At ille inquit: quos
ais ciues. Ego uero nihil o Democrite inquã
Non tum aduerti: ut uerbum hoc mihi ex
ciderit. Sed quid de insania scribis. Tum ille

quid enim aliu l íquit: niſi quid ſit: & í hemi
nibus quomõ generetur curetur uecuius rei
gratia diſcidi quæ hic uideſ animalia iſta: nõ
q̃ oderim opa dei. Sed inquiro bilis naturam
atq; ſitum. Scis. n. q̃ bilis ſupabundans ho-
mines ad inſaniam redigit: quæ bilis a natu-
ra oibus ineſt q̃uis plus í aliis atq; aliis minus
Nam eius redundãtia morbus eſt: tanquam
materia quidem bona interdum ſubiacet ma
la. Tum ego p̃ Iouem inquã o Democrite ue
re ac prudenter ais. Quare te beatum iudi
co qui tali ocio fruaris: quo frui poſſe nobis-
non datur. Tum ille inquit. Quia nã non da
tur tibi? Quoniam íquã agri liberi: mutuũ
morbi: neces: ſerui: uxor: & alia huiuſmodi
oportunitatẽ nobis auferunt. Tunc uir ille
ſuo ſolito morbo affectus affatim riſum effu
dit: meq; ridẽs ſubderiſit. Deíde tacitus a riſu
continuit ſe. Tum ego quid inquã Democri
te rides? utrum p̃ bea an improbé quæ p̃tuli ti
bi dixiſſe uideor? Tũ ille riſit effuſius. Abde-
ritæ qui iſta uidebant eminus plauſerũt mãi-
bus: caput alii: alii frontem: nõnulli pilos ſi-
bi euulxerunt Nã ut poſtea narratũt tã effu-
ſe Democritus riſerat nũq̃. Tum ego inquã
Sapientiſſime uirorũ Democrite cupio hu-
ius tui riſus cauſã ſcire. Vtrũ ego an ea q̃ dixi
digna riſu tibi uidentur ut: p̃te monitus me
emẽdare queam: aut tu coeptus a riſu abſti-
neaſ quiuirum non decet. Tũ ille iquit. Her

ele si me posses arguere: ea me curares cura: q̃ li adhuc curasti neminẽ. Tũ ego inquã. Q u id argui non posses: Nũ uides esse absurdũ: mortes hominũ ndere: aut morbos: aut insa niam: aut cædes: aut quidus aliud his quoq̃ deterius. Insuper nuptias: dies solẽnes: libe rorum educationẽ: sacra: magistratus hono res: & omne id quod boni nomen habet: Nã quorũ miserandũ est rides. Q uibus læ dũ pari modo rides. Q uare bonum & malu apud te differunt nihil. Tu n ille. Ista quidẽ probe narras: Sed nostri risus nõ dũ causam tenes: quã cũ tenebis: curam magis frugem q̃ legationẽ istam patriæ reportabis: risũ scili cet meum: quo & te & alios sapientiores effi cere poteris. Pro qua re medendi artem me forte uicissim docebis: cognoscens q̃to nixu quibus nõ sit nitendum mortalis initantur ea continue inquirentes faciẽtes ue quæ nõ homine sed risu tantum digna sũt. Tum ego p deos inquam si totus orbis terre se ægrota re ignorat: nec tenet ue de curam quærat ex tra mentem quidem existit. Tũ ille ignoran ti orbis multa est Hippocrates. Naturã enĩ locupletem parum considerat. Tũ ego inquã o Democrite ista suo tẽpore me docebis. Ve reor enim ne dum orbis insciti am aperies: iã tu aeridere incipias. Solue nunc tui risus cau sam: & uitæ tuæ rationem da. Tũ ille me tor-

ue aſpiciens inquit: Tu mei riſus cauſas duas eſſe putas: bona ſcilicet & mala. Ego tantũ rideo hominẽ ignorantia plenũ: ac recte factis õnino uacuũ qui õnibus ſuis ceptis puerascens ſuperfluiſ & nocuis laboribus ſe conficit. Nã extrẽa terrarũ & receſſus extremos pluſ ſemp habẽdi cupiditate pagrat: argẽto & auro ut potiatur: ab inqrendo nũq̃ ceſſat & ut plus poſſideat eum ſemper ſit anxius ſine rubore ſe beatum appellat. Nũc terræ hiatus ſeruorũ manibus perfodit. Quo in ope realii a terra fungida ſuperincidente necantur. Alii diu illud facere coacti: taquã í patria illic uitã in eruciatu degnunt. Inquirendo autum & argentum pulueris ueſtigia perſcrutantur: arenam undique coaceruant: & teræ glebaſſcinduntaffatim: Atq; terrã matrẽ ceu hoſtẽ fodiendo euiſcerant: & quã admiratur eandẽ continuo calcant Quantus hic riſus. Terram abſcõdi tam cupiũt quæ patet illam aſpernantur. Canes alii emunt: equos alii nõ nulli ſinites agros ſibi aſcribũt: & cũ aliis dominari uelit: ſibi ipſis dõinari nequeũt. Vxores ducere properant: nõ multo poſt illas repudiant. Quem amant eundẽ itẽ oderunt. Liberos gignunt: illo abdicant. Quæ ſollicitudo uana pfecto eſt pariter & abſurda: & ab inſana differens nihil. Bella inter ſe gerunt: Aduerſantur parentibus. Regibus inſidiantur. Hominũ cædes peragunt. Terrã ſo

diunt: ut argentum adipiscãtur. Argéntum adepti egros emunt. Fructum agrorum dei de uenduut. Fructus uendentes pecuniã de nuo capiunt. Heu in quantis rerum uolutabris uoluuntur. Pecuniam qui non habet illam habere studet: quam postquam habet: illam absondit atque celat. Huiusmodi angustias quibus homines iugiter implicantur eũ aspicio: risus abunde effluit. Ad hæc uiri hostiliter inuicem altercando leges prævaricantur. Nam litigant cum fratribus: cũ ciuibus digladiantur: non uerentur parentes. Et ista agũt pro rebus caducis quarum nullius mortalis dominus existit: per nefas se mutuo cædunt uiolenter occidũt: amicis & patriæ subuenire deuitãt. Indigna & inanimata diuitis exornant: Peculium in statuis emendis erogant: eo q̃ loqui sibi apparent. Q ui uere loquũtur: illos oderunt. Aliena semper cuncupiscũt Et enĩ qui aridam colũt: mare affectãt. Et e cõtra insulas colẽtes aridam cupiunt. At qui oĩa conuertũt ad eorum cupiditatem. & cum fortitudinẽ laudent: in bello uariis affectibus quottidie superãtur. Q uibus mentis oculũ eluscati uitam sine cõsilio ducũt. Q ui ergo hũc meũ cõtineã risũ: cũ: pli nõ cõtineant iscitiã suã: sed aliũ alius deridcat. Nãq̃ se putat esse sobrium: ebrios deridet. Alius amãtẽ aspernatur: cũ ipse graniori morbo laboret Alii p̃ ridiculo habent nauigantes: nonnulli

agrocũ cultores: cũ ipsi risu sint digniores. Nã & artibus & opere inter se dissonant. Tũ ego inq̃o Democrite ista quidẽ sũt dicta satis apposite: Nec ratio ulla magis esset apposita ad id candum mortis fragilitatem. Verũ negocia domestica urbana pariter & forensia quibus hominẽ uersari oportet: iponũt nobis necessitatis legem. Nõ enĩ ad ignauiã neq; ad segnitiem natura hoiem genuit: sed ad agẽdũ. Verum ex huiusmõi artibus studiũ gloriæ bullies animum multorum quãuis recte sentiãt sæpius & frequẽter decipit: qui ne ruant oia tentant. Sed ob rerum obscuritatem casum cauere ratione nequeunt. Nam quis unquã mortẽ usuris aut diuortium expectauit? aut corruptelã liberorum? aut perdnicnem agrorum? aut nauium siue regni siue exercitus alterius aut iacturam bonorũ? Nullus enĩ cadere præumit. Quippe spe bona quisque ducitur: atq; peiora nõ recordatur. igitur hic tuus risus nunq̃d est superbus ualde incongruus Tũ ille iquid Tarẽtinus quidẽ es ingenio: & a mea sentẽtia lũge alienus, Hippocrates: qui animi motus & quietis modum exigere ratione metiris. Nam hæc ipsa quæ dicis si recta mẽte sequerentur: ab omni angustia se facile eriperent: atq; meum risum sedarent. Nunc uero his in rebus ceu ad uitam necessariis insanientes exercentur: qui recta intelligentia motus ordine carentes discere negligunt. Nam cele-

tis & crebra rerum indiem accidentium mutatio & cõtinua fortunæ ratio abũde cuiq; exhibet cõsiliũ. Ac certain re atque trãquilla uariis affectiõibus affecti aliter & aliter cupiunt ea quæ nihil conferunt: & illis inuoluuntur: quibus postmodum sunt dolituri. Verũ ení qui omnia ꝑ uiribus cogitat: seq; cognoscit: sine casu uitã ꝑpetuo ducit: atq; conditionẽ suam aperte cõsiderãs ad cupiditatẽ plus semper habendi animum non tendit. sed locupletem ac nutricem omnium naturam præferens abunde satis uitã pertransiter. Quemadmodum. n. in bona corporis habitiõe piculum morbi ꝑspicuum sæpius inest: Sic in magnitudine ꝑsperitatũ nihil subest diu tutũ & in aduersis qui sit animo fortis: liquido apparet: Multi quæ sunt prope nõ uidẽtes sua quadam affectiõe percunt. Quæ uero clara sunt ceu sub nube intuentur: & cum lõgam hominum uitam pro speculo habeant super his quæ fieri aut non fieri conuenit: quæ pestilissimum re futura prouidentur tanto aciem magis obtundunt. Hæc & huiusmodi mei sunt risus. Stulti quidem homines ex inspirato nequitiæ cupiditatis aua ritiæ inimititiarum dolii insidiarum inuidiæ atque alijs ũanimi affectionum: quarum multiplicem difficile esset molitionem exponere: indiem pœnas continuo dant. Atque ut summatim dicam ignorantia omnibus dominatur. Nã

peruerſe cum rem teneant: doloſis captionibus concertant. Quippe quæ uirtus ſpectat ad mores illam addeterius ſemper deprauãt: eo quod uoluptates & mẽdacia ſẽper ſequuntur: legeſq; aſpernãtur. Quod hinc uel maxime ſcire licet. Nam alter alterius ignorantiam culpat: cũ ipſe uiſu audituq; careat: quid duo ſẽ ſus i homie ſũt precipui ad futurum & quod inſtat cõſulendũ. Iſta deinde cũ grauiter ferant: eiſdem dẽuo ſe implicant. Nauigare enim execrantes itẽ denuo nauigant. Cultus agrorũ omittentes ruſticus agros colunt. Vxorẽ repudiãtes ab integro alterã ducunt & quos genuerunt cũ ſepelluerint: alios cõfeſtim educant. Senectutẽ optant: illã adepti criminantur. In nullo ſtatu cõſilio p ſeuerant. Reges & pricipes uitam priuatam approbant: priuati uero regiã uitam affectant. Quietio ſũt diti: negocioſos laudant. Negocioſi ecõtra ocioſos uti turiores laudibus afferunt. Locupletes uitã tenuẽ præponunt: Tenues locupletũ uitam expetunt ceu magis copioſam. At uitã quietis quæ plana lucida & ſine caſu eſt: nec diſcere uult quiſpiam: & eam ingredi audet nemo Sed in aduerſam quæ dura aſpera ue eſt: oẽs ferũtur præcipites. Quæ in uia quiicidũt: autẽ q̃plures: non ſecus anhelant: q̃ quos hoſtes perſequuntur: & qui primi eſſe putantur ultimi reperiuntur Quidam impudentia confuſi cum ſuos amores habeant ſuſpectos:

alterius lecto fustim tabescũt. Alios insanabilis auaritiæ morbus cruciat. Alii inuicem cũ impetu ruũt. Nõnulli gloriæ studio ad astra usq; elati uitiorũ mole ad imũ usq; corrũt. Qui dã fodiũt ut ædificẽt: ac ædificãdo gaudẽt: quos postmodum poenitet opum suarũ. Amicitiæ iura tollunt: atq; illa in odiũ uertunt: proximos expugnant pariter & propinquos. Et horum rerũ auaritia auctor est: & cum nihil differant a ludo puerorum: qui nihil cõsilio p ætatem agunt. Sed quæ sibi iucunda uidentur p cupiditate tãtum sequũtur a brutis animalibus sepãtur. Nam animalia bruta cũ suæ cupiditatis satura sunt: p tẽpore quiescunt. Nec ut plus habeãt quærũt. Nullus unquã leo humi aurum abscõdit. Sitit aper quo usq; aqua satur sit. Lupus quoad se expleat deuorat: sed satur factus postmodum quiescit. Pardus ultra expletionẽ nihil tunc ulterius qrit. Taurus pascẽdo expletus a pabulo desistit. At hõi ut se expleat: nec dies nec noctes satis sũt. Ferarum coitus annum fere cessat. Homo in ecitu assidue irretitus. Nũ ridebo hominem qui suos fleat amores: a quibus cum peculiũ consumpsit excluditur? nũ ridebo eum: qui se & sua scopulis & pelago committit. cum naufragus mare execratur? Nũ ridebo eum qui maiori pondere nauim onerauit: cum iacturam nauis deplorat? Hæc & similia o Hippocrates non tibi uideor iure ridere? Velim equidem

ualidiorẽ quãpiam medelam posse adinue
nire. Sed non est opus medela: etiam si poe
nis essent tarmaca. Q uain re pgenitor tu
us Aesculapius satis est nobis exẽplo: qui cũ
salutem mortalibus prestitit: fulmẽ pro gra
tia repertauit. Nũ tibi uideor eiusdem esse so
rtis: qui ut sanie causas quæra animalia occi
do? atque ut uides hic stindo? Sed ea causa ex
ipsis hominibus esset inquirẽda. Nam sentis
totũ orbem odiis & simultatibus plenum: &
morbos in eo affatim coaceruatos. Nũquid
hõ ab ipso ortu totus est morbus? Puer inu
tilis: adolescens stultus: qui pedagogi manu
regitur: iuuenis ardẽs & efferatus: uir ambi
tiosus: senex delitus atq; miser: qui uitã suam
absq; ratione cõsumpserit. Talis. n. ex matris
utero nascitur homo. Nã alii ira tumẽt. Alii
stupris & adulteris student. Alii aliena cupiu
nt: Hõnulli sua sine fruge cõsumũt. O si mi
hi potestas daretur domus cõsum posse aprire
& quæ intus fiunt palam proponere. Vide
res alios crapula uentrẽ distendi. Vino ingur
gitari. Alios uomere. Alios tedio angi. Alios
uenena miscere. Alios insidias tẽdere. Alios cal
culũ cõficere: Alios lctari. Gemere alios. quos
dam in amicũ ẽt causam conscribere. Alios i
anzi gloria mente excidere: Et alia his nõ mi
nus perturbatiora in hominum animis uer
sari. Nã iuuenes pariter & senes assidue petu
nt: abnegãt: laborant mẽdaciis pene ac lucro

sordidi. Alii delitis natant: Ali fame cõficiuntur. Alii sepelliunt bona. Alii quæ possidẽt parui faciũt: & ad spes maiores animũ sẽper tendũt. Insuper alii sunt impudentes: alii tenaces: alii inexplebiles alii obscenitates: alii abiecti. alii elati insolentesq; Ali ampulosi & opiniõe inflati. Hæc præter alii canibus: alii equis alii statuis: ali gẽmis ali tabulis: alilegati õibus ali armis: ali sacris: ali coronis: alicedibus: plures rapinis sollicitati sunt. Hi omnes impetu ferũtur. Alius ad belũ nauale: testre alius: alius ad agros alius ad forum: aluis ad rostra: alius ad subsellia: ali ad theatrum: ali ad pscribẽdum: alii ad uoluptates ali ad intemperantiã: ali ad secordiam: ali ad desidiã. Hæc & huiusmodi inepta & sine ratiõe mortalium studia cum intueor: mea risu continere nõ possum o Hippocrates: accedit ad hæc quod artẽ medendi haud quaquam habent aceptam. Nam morosi sunt ascultando & sapientia uocant insaniam. accepi sæpius ab ægrotantibus qui dicerent apertẽ: artem tuam sibino cuisse q̃plurimum: si ue id inuidia siue ingratitudine dicant. Q uippe qui ægrotãt: si quãdo liberantur: gratiam dis uel fortunæ agũt. Multi etiam praui natura eos oderunt: a quibus beneficium receperunt: & ægre ferunt quod putetur eos alicui esse obnoxios. Non nulli cum inertes sint & ignaui: præstantioribus inimicantur: Iudicium eorum in sen-

ſu tantum conſiſtit quãq; aĩ affectu nẽc id fa-
teri: nec eius eſſe ſortis ãttestari uelim. Idque
exiuidĩa præcipue oritur: nec tu es ĩſciushu
iuſmõi nugatũ q̃busdã ex affectiõibus nõre
p̃bãdis oio q̃s hactenus es ſecutus ſiue rei ſi-
ue obtrectatiõis gratia. Stude igitur ridere:
cũ nulla apd̃ mortaleſ uera cognitio exiſtat:
ſed ſtulti ũdiq; ſint ſtulti. Et hæc dicẽs ſubri-
ſit. Mihi q̃dẽ o Damagete deo ſimilis uiſus ẽ
atq; eius forme oblitus prioris: inq̃ o magne
hoſpes Democrite magna q̃dẽ mũera ex hoc
tuo hoſpitio í coũ patriã reportabo. Nãadmi
rãda ſapiẽtia tua opipere me accepiſti. Reuer
tar tuarum laudum preco qui naturæ ueſti-
gia ſequẽdo uerũ tenes locutuſq; es. Sed cũ
mei animi cultũ iã abſ-e pceperim: me pmuta
bo: Nam & hora ita hortatur: & tui corporis
ãd modum cura. Cras rurſum hic tibi adero
Et hæc dicen ſurrexi: meq; ſeqile paratus erat
Accedẽti cuidam neſcio ex quo loco pugilla-
res dedi: atq; abii feſtinans ad abderitas: qui
ceu in ſpecula me deſuper expectabant. Ad
quos cũ ueni: inquã Viri abd̃ritæ gratia uo-
bis multa ex ueſtra ad me legatione habetur
Democritum nãq; uirum ſapiẽtiſſimum uidi
qui ſolus homines moderatos facere poteſt.
Hæc habeo Damagete quæ de Democrito
ſcribere poſſum: id que profecto libens.
Vale.

Democritus Hippocrati. S.p.d.

Vt mihi tanq̃ isanięti eleborũ dares fidẽ habẽs uiris mẽte carẽtibus: a quibus studiũ nõ ad decus sed ad insaniã existimatur ad nos usq; te contulisti o Hippocrates. & eo tẽpore uẽisti: quo de situ mũdi & cæli descriptiõe ac de cælectibus conscriberẽ astris. Scis. n. horũ naturam. & q̃ hæc uere & p̃ be sunt constituta: & q̃ ab oi infamia atq; stultitia nẽ mirũ lõge sunt remota. Q ua in re meũ commẽdasti ingeniũ: & illos hebetes ac ueluti insanos iudicasti. Q uipe quæ sub imaginibus p̃ aerẽ dispositas sũt: ea nos errare sæpius faciunt: sed quæ in mũdo cõspiciũtur & a thomis fabricata existũt. Horũ naturã mens mea inquirẽs in lucem sine errore adducit. Q uas tes libri quos iam scripsi apte attestãtur. Debes igitur & tu o Hipocratẽs cũ huiusmõi uiris nõ conuenire: & minus cõuersari: quorũ aios infirmos & incertos esse cognoscis: Nam his cũ crederes: si ellebori poculũ mihi ut insano p̃ disses: ita me insanire fecisses: q̃ artẽ tuã te q̃ ipsũ demũ acriter damnasset. licet ars nõ esset in culpa. Q uoniam insanis detur ellebor. s: mẽtem p̃ culdubio ob tenebras Si uero insanięti bus detur: nimirum mire cõducit. Scis enim q̃ si me non inuenisses scribẽtẽ: sed aut includũt aut temere deambulantẽ: mihi ipsi loquẽtẽ: & quandoque me p̃ turbantẽ: quandoq; ridẽtem sup̃ rebus p̃ me opinatis: neq; mihi loquentibus attendentem: neq; mente & aio insistẽ

tem: ac fixe quandoq; cogitantē: cognouisse profecto ex uisu & oculorū iudicio insaniēti similē fuisse Democritū. Sed oportet medicū non solū aspectu morbos iudicare: sed rebus scrutari ac recēsere ut plurimum utrum morbus tunc incipia: an medium teneat: an iā desinat. Præterea uarietatem tempus & ætatem obseruare: ac demum tunc morbum curare: nec minori diligentia totā mēbrorū corporis naturā inspiecere: quoniā ex his ōnibus morbi facile inueniūtur. Mili tibi q; de insania nup notauerim. Vale.

Hippocrates Democrito. S.p.d.

a Rtis medicinæ salutares effectus o Democrite pleriq; homines oi nō appbāt. Sed diis sæpenumero ascribunt. Et si natura aduersi quippiam agat: & quem curamus: illum interimat: medicū inculant: deos omittunt. Quare puto plus uituperationis q̄ laudis hanc medendi artem sortiri. Qua in arte licet sim iam senior, ad medicinæ finem nō perueni. Nec ipse artis inuentor Æsculapius q̄ quādoque sibi ipsi diffīdat: ut libri ab eo scripti demōstrāt. Per ea quæ nobis scribis medicinā elleboridānare uideris. Veni eq̄dē o Democrite: ut tanquam insanū te elleboro curarem: haud diuinans qs tu utiq; esses. Sed ut te uidi p Iouem nō opus demētis: sed benigne suscipiētis conspexi: & summe tu ūc ōmendauit ingeniū: atque optimū mundi naturequē in

rerptetem iudicaui. Verũ enĩ qui me induxe-
runt: illos ut insanos dãnaui. Nã ipsi elleboro
indigebant. Sed ex quo utriusq; nostrum uo
luntas non in unũ adduxit: recte facies: si cre-
bro ad nos scribens quæ scribis: eorum nosp
ticipes facies. Nam & ipse tibi misi quæ de el-
ebori effectione iam scripseram: Vale.

Hippocrates Thessalo filio suo S.p.d.

Ognitionẽ geometriæ arithmetricæq;
ut pbe teneas cura fili diligenter. Nam
nõ solum tibi uitam preclarã & utilitatis plu
rimum in humana sorte præstabit: sed mentẽ
acriorem illustriorem q; oĩbus in rebus quæ
ad medendi usum conferunt efficet. Atq; co-
gnitio quidem geometriæ quæ ex pluribus
figuris speciebusq; plurib us existẽs: tota ĩ de
mõstratiõe cũsumitur: putilis ẽ ad ossiũ posi
tiones: directiones: ac reliquas membrorum
dispositiones. Cum ipsas uarias mẽbrorũ dis
positiones reddat notiores. Nam clausura ar
ticulorum ac ossiũ confractorum ustione: p-
foratione: cõpositione: hic oĩ reliqua cura fcice
medicus utitur: & qui sit ppriũ locus cuiusq;
ossis pbe exploratum tenet. Ordo uero arith
metricæ ad circuitus & irratiõabiles febriũ
motus ad ægrotantium iudicium ac morbo
rum certitudinem mirrũ in modũ ualet. Est
n. lõge cũmodum & in arte medẽdi huiusmo
di habere adiumẽta: quæ uexationis & quie-
tis partes non æquas ad æquam sortem absq;

errore notissimas prestant. Quare ad utriusq; huiusmodi facultatis cognitionem accedere uelis. Vale.

FINIS

FLORENTIAE
facta est harum epistolarum impressio Per Antonium
Franciscī Venetum. Anno Domini
M.CCCCLXXXV. I. X. kalen. Iulias

DIOGENES LAERTII DE HIPPOCRATIS EPISTOLA. FLORENT. 1487